MARUDHAR KESARI JAIN COLLEGE FOR WOMEN (AUTONOMOUS)
VANIYAMBADI
PG and Department of Tamil

1stM.A., Tamil – Semester - II

E-Notes (Study Material)

Core Course -3: தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்– **I**

Code: 24PTAC22

Unit: 1 - எழுத்து சொல் பொருள் என்று மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது. முதலாவது எழுத்ததிகாரம் தனிமொழியிலும், புணர்மொழியிலும் உள்ள எழுத்துகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இரண்டாவது சொல்லதிகாரம் மொழித்தொடர் அமையும் பாங்கைச் சொல்கிறது. மூன்றாவது பொருளதிகாரம் எழுதப்படும் நூலிலுள்ள வாழ்க்கைப் பொருளையும், அப்பொருள் சொல்லப்பட்டுள்ள யாப்பு, அணி முதலான பாங்குகளையும், தமிழ் மரபையும் விளக்குகிறது.

ஒவ்வொரு பகுதியிலும் 9 இயல்கள் உள்ளன. அவற்றில் இரண்டாவது சொல்லதிகாரத்தில் முதலாவது இயல் **கிளவியாக்கம் சுருக்கம்.** இந்த இயலில் சொல்லப்படும் செய்திகளை நூற்பா வரிசை எண்ணுடன் இங்குக் காணலாம். கிளவியாக்கத்தில் 61 நூற்பாக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

(14 Hours)

Learning Objectives:

- **தமிழ் சொல் இலக்கண வரலாற்றை அறிந்துக்கொள்ளுதல்**
- **தமிழ் சொற்களின் அமைப்பு அவற்றின் செயல்பாடுகளை தொல்காப்பியத்தின் வழியே புரிந்துக்கொள்ளுதல்**
- வேற்சொற்களின் அமைப்பையும் தமிழ்மொழியில் இடம் பெறும் பெயர்ச்சொற்கள், காரணப்பெயராக அமைவதை அடையாளப்படுத்தி இன்றைய நவீன உலகிற்குகேற்ப கலைச்சொற்களை உருவாக்க ஊக்குவித்தல்.
- **விளி மரபின் செய்திகளை விவரித்தல் .**
- **சொல்லிணக்கணக் கோட்பாடுகளை விளக்குதல்.**

CourseOutcome:தமிழ்மொழியின் சொல்லமைப்பினையும்,தொடர்மைப்பையும் அறிதல்.

சொற்றொடர் வாக்கியமைப்புகளின் தெளிவை அறிந்து பொருளுணர் தன்மைகளில் ஏற்படும் மயக்கங்களை உணர்த்துதல்.

சொற்களின் வகைகளை இலக்கண இலக்கிய முறைப்படி அறிதல்,பெயர்ச்சொற்களோடு விளிஏற்கும் மரபியல் முறைகளைக் கண்டறிதல்.

பெயர்ச்சொற்களோடு வினை, இடைச் சொற்றொடரில் விளி ஏற்கும் முறைகளை அறிதல். **சொற்களின் பொருளுணர உரியியல் மற்றும் எச்சமாக நிற்பவைகளைக் கண்டறிதல்.**

Overview:

திணை, பால், எண்

- மக்களைக் குறிக்கும் சொல் உயர்திணை. மக்கள் அல்லாத பிறவற்றைக் குறிக்கும் சொல் அஃறிணை. இப்படித் திணை 2. -1
- ஆணைக் குறிக்கும் சொல் ஆண்பால். பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல் பெண்பால், பலரைக் குறிக்கும் சொல் பலர்பால். இப்படி உயர்திணையில் 3 பால். -2
- ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் சொல் ஒன்றன்பால். பல பொருளைக் குறிக்கும் சொல் பலவின்பால். இப்படி அஃறிணையில் 2 பால். -3
- பேடி என்னும் சொல்லுக்குப் பால் இல்லை. அதன் தொடர்மொழி பாலை உணர்த்தும்

பேடி வந்தான், பேடி வந்தாள், பேடி வந்தார் -4

- தெய்வத்தைச் சுட்டும் பெயருக்கும் பால் இல்லை.

இறைவன் வந்தான், திருமகள் வந்தாள், கடவுள் வந்தார், இறை என்று வைக்கப்படும் -4

இலக்கணம் - தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்

உள்ளுறை

வ.எண்	இயல்	பக்கம்
1.	கிளவியாக்கம்	4-32
2.	வேற்றுமையியல்	33-49
3.	வேற்றுமை மயங்கியல்	50-65
4.	விளிமரபு	66-76
5.	பெயரியல்	77-97
6.	வினையியல்	98-122
7.	இடையியல்	123-144
8.	உரியியல்	145-171
9.	எச்சவியல்	172-203
10.	தொல்காப்பியம் - இக்கால மொழியியலாளர் கருத்துக்களோடு பொருத்திப் பார்த்தல்	204-204

முன்னுரை

சொல்லதிகாரம்

எழுத்தினாலாவது சொல். தனி எழுத்தாயினும் எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து நின்றாயினும் பிறிதொரு பொருள்தருமேல் அவை சொல் எனப்படும். உலகிலுள்ள இருதிணை சார்ந்த பொருள்களின் பெயர்களையும் செயல்களையும் தன்மைகளையும் ஒருவர் உணர்ந்து கொள்வதற்கான ஓசை அல்லது குறியீடுகளையே சொல் எனப்படும். அவை பெரிதும் காரணங் கருதியே அமைவனவாயினும் காரணம் அறியப்படாது மறைந்தனவும் குறிப்பால் அறியப்படுவனவும் எனப் பலதிறத்தனவாகும்.

கடலொலி, இடிஒலி முதலியன பொருள் தழுவாத ஓசைகள், அவை அரவம், ஓசை என்று சொல்லப்படும். "சொல்லென்பது எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள் அறிவுறுக்கும் ஓசை" என்பர். இளம் பூரணர். இச்சொல் அல்லது இத்தொடர் இப்பொருளை உணர்த்துமென்பது, வழிவழியாகப் பயன்பட்டு வரும் மரபு பற்றி அறியப்படுவதேயாகும். மரம் சொல்லுக்கும், அப் பொருளாக எதிரே நிற்கும் ஒன்றற்கும் யாது தொடர்பு? ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றிக் கூறப்பட்டு, வழிவழியாக உணரப்பட்டு வருதலால், மரம் என்ற ஒலி கேட்டதும் அ.்துணர்த்தும் பொருள் நம் மனக்கண்ணில் தோன்றுகிறது. எனவே மரபு என்பது மொழியின் உயிர் போன்றதாகும். அம்மரபை நமக்கு விளங்க எடுத்துரைப்பதே இலக்கணமாகும்.

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தையும் ஒன்பது இயல்களாகப் பகுத்துக் கொண்டு முதல் நான்கு இயல்களில் தொடர்மொழிகளின் இயல்புகளையும் அவற்றிலமையும் சொற்களதியல்பையும் விளக்குகிறார். பின்னர் வரும் நான்கு இயல்களில் தனிச் சொற்களின் இலக்கணத்தைக் கூறி, எஞ்சியவற்றை இறுதியியலில் கூறி முடிக்கிறார். முதல் நான்கு இயல்களில் முதல் இயலாம் கிளவியாக்கத்துள் அல்வழித் தொடர் கூறப்படுகிறது. வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு ஆகிய மூன்று இயல்களிலும் வேற்றுமைத் தொடர் கூறப்படுகிறது. அடுத்து வரும் நான்கு இயல்களிலும் பெயர், வினை, இடை, உரிச் சொற்களின் இலக்கணம் தனித்தனியே விளக்கப்படுகின்றது. எச்சவியல் இறுதியாக எஞ்சியவற்றைக் கூறி முடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் அதிகாரம், இயல்கள், இலக்கணக் கூறுகள் யாவும் ஒரு நெறி கருதி, வரிசைப்படுத்திக் கூறிச் செல்லப்படுகின்றன. இவ்வரிசை முறையையும் விளங்கிக் கொள்பவர்களே தொல்காப்பிய அடிப்படையையும் நோக்கத்தையும் முழுமையாக அறிய இயலும்.

தொல்காப்பிய இயல் தலைப்புக்களும் ஆழ்ந்து சிந்தித்தற்குரியன. இயல்தலைப்பு யாது, இயலினும் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் யாவை, அவை கூறப்பட்டுள்ள வரிசை முறை யாது, கூறப்பட்டுள்ள இடத்திற்கும் நூற்பாவுக்குமுள்ள தொடர்பு யாது முன்னர்க்

கூறப்பட்டுள்ளனவற்றிற்கும் பின்னர்க் கூறப்படுவனவற்றிற்கும் உள்ள இயைபு யாது என நன்கு ஆழ்ந்து மூலபாடத்தை பலவாறு கற்று உணர வேண்டும்.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக தொலைத்தூர தொடர் கல்வி மாணவர்களுக்காக, ஒவ்வொரு இயலின் சூத்திர விளக்கங்களுக்கு பின் இயலின் கருத்துக்கள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. பயின்று பயனுறுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

1.கிளவியாக்கம்

'கிளவி' என்ற சொல்லால் எழுத்தையும் சொல்லையும் தொடரையும் தொல்காப்பியம் குறிக்கிறது. அகப்பாடல்களில் ஒருவரது கூற்றைக் 'கிளவி' எனக் குறிப்பிடுதலும் அறியத்தக்கது. உள்ளிருந்து எழும் காற்றால் எழுப்பப்படுவது எழுத்து ஆனது. அங்ஙனம் எழுகின்ற, எழுத்தைக் கண்ணெதிரே தோன்றுமாறு எழுதிக் காட்டுவதாலும் எழுத்தெனப்பட்டது.

தனிச் சொற்களென்பன தொடர்களின் வழிப்பட்டனவேயாம். இன்று எழுதப்படுவன மிகுதி என்றாலும், இவை யாவும் தொடக்க காலத்தில் வாய்மொழியாகப் பேசப்பட்டு வந்தனவேயாம். வாயால் பேசப்பட்டு நெடுங்காலம் கழிந்தபிறகே எழுத்துத் தோன்றிற்று. வாயால் பேசப்படுவன என்பன உரையாடல்களே. ஒருவரே தம் கருத்தை உரைப்பதாயினும் அதுவும் உரையாடலின் பாற்பட்டதேயாம். "உலகத்துப் பொருள் உணர்த்தும் சொல் எல்லாம் வினாவும் செப்புமாகிய இரண்டின் மேல் நிகழும்" என்பர். உரையாடல்களே வாக்கிய அமைப்பைத் தந்தன. வாக்கியங்கள், பல தொடர்களால் அமைவன. எனவே தமிழ்நூலுடையார், தொடர்களில் அதிகக் கருத்துச் செலுத்தி, வகைப்படுத்தி இலக்கணம் வகுத்தனர். இத்தொடர்கள் வேற்றுமைத்தொடர், வேற்றுமை அல்லாத வழித்தொடர் (அல்வழித் தொடர்) எனப் பகுக்கப்பட்டு, விளக்கப்பட்டுள்ள முறை தமிழ் இலக்கணத்தின் சிறப்பியல்பாகும்.

சொற்கள், பொருள்மேலாமாறு உணர்த்தியமையின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர். வழுக்களைந்து சொற்களை அமைத்துக் கொண்டமையால் கிளவியாக்கமாயிற்று என்பர் சேனாவரையரும் நச்சினார்கினியரும், சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து பொருள் மேலாகும் நிலைமையைக் கூறுவது இவ்வியலாதலின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று என விளக்குவார் தெய்வச்சிலையார். இவை யாவும் பொருந்தியனவே. அனைத்தையும் ஒருங்குவைத்துப் பார்க்கும் பொழுதுதான் முழுமையான விளக்கம் கிடைக்கிறது.

கிளவியாக்கம்

சொல் வகை: திணை உயர்திணையும் அ∴றிணையும்

உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே;

அ∴றிணை என்மனார் அவரல பிறவே;

ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே.

மக்கள் என்று சுட்டப்படுபவரை உயர்திணை என்று கூறுவர். அவர்கள் அல்லாத பிறவற்றை அ∴றிணை என்று கூறுவர். அவ்விரு திணைகளாகச் சொற்கள் பொருளுணர்த்தும். மக்கள் சுட்டு – மக்கள் என்ற உயர்த்துச் சுட்டிக் கூறப்படுவோர். அவரல பிற – அம் மக்களல்லாத உயிருள்ளனவும் உயிரில்லனவும், சொல் இசைக்கும் - சொல் பொருள் உணர்த்தும். உலகத்துப் பொருள் யாவும் உயர்திணை அ∴றிணை என இரண்டில் அடங்கும். உயர்திணை அல்லாத திணை யெனவே மக்கள் அல்லாத எல்லாம் இவ் அல்திணையில் அடங்கும்.

பால்

உயர்திணைக்குரிய மூன்று பால்கள்

ஆடூஉ அறிசொல் மகடூஉ அறிசொல்

பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி

அம்முப் பாற்சொல் உயர்திணை யவ்வே.

ஆணை அறியும் சொல்லும் பெண்ணை அறியும் சொல்லும் பலரை அறியும் சொல்லோடு பொருந்தி, அம் மூன்று பாலுணர்த்தும் சொற்கள் உயர்திணைப்பாற்படும். ஆடூஉ, மகடூஉ என்பன ஆண், பெண் உணர்த்தும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள். இச்சொற்கள் இயற்கை அளபெடையாகவே வழங்கின. அறிசொல் - குறிக்கும் சொல். உயர்திணையவ்வே – உயர்திணையின.

அ∴றிணைக்குரிய இரண்டு பால்கள்

ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று

ஆயிரு பாற்சொல் அ∴றிணை யவ்வே.

ஒன்றைச் சுட்டி அறியும் சொல், பலவற்றைச் சுட்டி அறியும் சொல் என்ற, அவ் இருபாலரையும் உணர்த்தும் சொற்கள் அ∴றிணைப் பாற்படும். தமிழில் ஒன்றறிசொல் பலவறிசொல் எனப் பாலுக்குள் எண்ணையடக்கிக் கூறியிருப்பது நினைவிற் கொள்ளத்தகும். தமிழ் நூலுடையார் வேற்றுமை என ஒன்றை வகுத்துக்கொண்டு, அ∴தல்லாத அனைத்தையும் வேற்றுமை அல்லாதவழி – அல்வழித் தொடர் என்றனர். உயர்திணை அல்லாதவை -

அல்திணை, அ.ஃறிணை என்பர். அகம் என ஒன்றை வகுத்துக் கொண்டு, அ.ஃதல்லாதவற்றை எல்லாம் ஒரு சேரப் ‘புறம்’ (அகமல்லாதன என்பர். இங்ஙனம் தமிழ் இலக்கணக் கலைச்சொற்கள் யாவும் திட்பமும் நுட்பமும் உடையன.

‘பேடி’ என்னும் பெயரும் தெய்வம் சுட்டிய பெயர்களும் உயர்திணையாய் அடங்குதல்

பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்
ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்
தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்
இவ்வென அறியும்அந் தந்தமக் கிலவே
உயர்திணை மருங்கின் பால்பிரிந்து இசைக்கும்.

உயர்திணையில் ஆண்மை திரிந்து பெண் தன்மைக்குப் பெண்மையைச் சுட்டிக் கூறும் பெயர்ச் சொல்லும் (பேடி), தெய்வத்தைச் சுட்டிக் கூறும் பெயர்ச்சொற்களும் அவை இவை என அறிதற்கான அந்தம் - ஈற்றுப்பு – விகுதியை உடையன அல்ல. அதாவது பேடிக்கும் தெய்வத்திற்கும், அவை முற்கூறிய பகுப்புள் அடங்காமையின், தனி இறுதிநிலைகள் வேண்டும். அவ்வாறு இன்மையின், அவை உயர்திணை ஈறுகளையே பெற்று, அம் முப்பால்களிலுமாகப் பிரிந்து வழங்கும். பேடி வந்தாள், பெருமாள் எழுந்தளினன். திருமகள் வந்தாள், சிவபெருமான் அருளினன், பேடியர் வந்தார், கடவுளர் எழுந்தருளினர். இவை மக்கட் சுட்டு எனக் குறிக்கத்தக்கன அல்லாவாயினும், அச்சுட்டுக்குரிய ஈறுகளைப் பெற்று வழங்கலின் இவ்விலக்கணம் வகுக்கப்பட்டது. பெயர்நிலைக் கிளவி – பெயர்ச்சொல், அந்தம் - ஈறு, விகுதி, உயர்திணை மருங்கின் பால் பிரிதல் - உயர்திணையிடத்து ஆண் பெண் பலர் முப்பாலாகப் பிரியும் ஈறுகள்.

சொற்களைப் பால் அடையாளம் காட்டும் ஈறுகள்

ஆண்பாற் சொற்களின் ஈறு

ன.ஃகான் ஒற்றே ஆடூஉ அறிசொல்.

னகர ஒற்று ஈற்றுப்பாய் அமைவன ஆடூஉ வைக் குறிக்கும் சொற்கள். அவன், கரியன், உண்டான்.

பெண்பாற் சொற்களின் ஈறு

ள.ஃக்கான் ஒற்றே மகடூஉ அறிசொல்.

ளகர ஒற்று ஈற்றுருப்பாய் அமைவன மகடூஉவைக் குறிக்கும் சொற்கள். அறிசொல் - சுட்டி அறியும் சொல், குறிக்கும் சொல், அவள், செய்யாள், உண்டாள்.

பலர்பாற் சொற்களின் ஈறு

ர.ஃகான் ஒற்றும் பகர இறுதியும்

மாரைக் கிளவி உளப்பட மூன்றும்

நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

பலர்பால் எனப்படும் பலரைக் குறிக்கும் சொற்கள் ரகர ஒற்றையும் பகரத்தையும் மார் என்னும் இடைச்சொல்லையும் பொருந்தும்படி இறுதியில் பெற்றுத் தோன்றுவனவாம். மாரைக்கிளவி – மார் விகுதியாகிய இடைச்சொல். நேரத்தோன்றும் - பொருந்தத் தோன்றும். அவர், நம்பியர், நங்கையர், வெள்ளையர், உண்டார், கரியர், என்ப, உண்ப. அண்ணன்மார், தம்பிமார், கொண்மார் வந்தார்.

அ.ஃறிணை ஒன்றன்பாற் சொற்களின் ஈறு

ஒன்றறி கிளவி த ற ட ஊர்ந்த

குன்றிய லுகரத்து இறுதி யாகும்.

ஒன்றன்பால் எனப்படும் அ.ஃறிணையுள் ஒன்றனை அறியும் சொல் த ற டக்களை ஊர்ந்த குற்றியலுகரத்து ஈறாகும், து,று,டு எனும் இறுதி நிலையில் முடிவனவே ஒன்றன்பாற் சொற்களாகும். வந்தது, போயிற்று, குறுந்தாட்டு (குட்டையான தாள்களையுடையது) கரிது, அது, நன்று.

அ.ஃறிணைப் பலவின்பாற் சொற்களின் ஈறு

அ ஆ வ என வருஉம் இறுதி

அப்பால் மூன்றே பலவறி சொல்லே.

அ ஆ வ என்று சொல்லப்படும் இறுதிகளையுடைய அவ்வகையின மூன்றும் பலவின்பால் எனப்படும். அ.ஃறிணையில் பலவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களாகும். அப் பால் - அவ்வகை. எனவரூஉம் இறுதி – என்று இறுதியாக வருவன. வந்தன, ஊர்வன, கரிய. (பார்ப்புகள்) பறவா, (அவை) நடைபெறா. பல, சில, உண்குவ, வருகுவ, பருகுவ.

முற்கூறிய பதினோர் ஈறுகளும் வினைச் சொற்களில் விளங்கித் தோன்றதல்

இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய

ஈற்றில்நின்று இசைக்கம் பதினோ ரெழுத்தும்

தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே.

இதுகாறும் இருதிணை ஐம்பாலுக்கான ஈறுகள் கூறப்பட்டன. அவ்ஈறுகளை வைத்தே. திணை பால் அறியப்படுதலின், அவ் ஈறுகளுக்குத் தலைமையிடம் தந்து கூறினார். அவற்றை அறியுமாறு, ஈற்றில் நின்று உணர்த்தும் முற்சுட்டிய பதினோரெழுத்தும், வினைச் சொற்களில் அமைந்து நன்கு புலப்படும். ன,ள;ர,ப,மார்;து,று,டு;அ,ஆ,வ என்று அவை முறையே முன்னர்க் கூறப்பட்டன. தோற்றம் வினையொடு வரும் - வினைச் சொல்லில் தோன்றி (அமைந்து) புலப்படும், பெயரிலும் தோன்றுமாயின் அங்கு மயக்கத்திற்கிடமுண்டு. எனவே தெளிவாகப் புலப்படுமிடத்தை விதந்தோதினார்.

திணை, பால் ஈறுகள் வினையிலும்

பெயரிலும் ஒத்தனவாய் அமைய வேண்டுமெனும் இயைபு

வினையின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்

பெயரின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்

மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.

வினையின்கண் அமைந்து பாலைச் சுட்டும் இடைச் சொற்களும் பெயரினகண் அமைந்து பாலைச் சுட்டும் இடைச் சொற்களும் தம்முள் வேறுபட்டு மயங்குதல் கூடா; தத்தமக்கு ஒத்தனவே பொருந்தி வருதல் வேண்டும் என்பது அவற்றின் மரபாகும். பால் அறி கிளவி – பதினோர் ஈறுகள். இவை வினைக்கும் பெயருக்கும் ஒரு தொடரில் அவையவையே வரவேண்டும்; மயங்கி மாறிவரல் கூடாது. அவன் வந்தான், அவள் வந்தாள், அவர் வந்தார். அது வந்தது, அவை வந்தன. அவன் வந்தது, அது வந்தான் என வாரா. பால் வழுவாமை கூறவே, திணை இடம் காலம் மரபு முதலியன யாவும் மயங்குதல் கூடா என்பதும் பெறப்படுமென்பத நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. யான் வந்தாய், நீ வந்தேன், நாளைக்கு வந்தேன் என்றெல்லாம் கல்லாதவரும் கூறுவதில்லை. காரணம் இவை இயல்பாக வரும் மரபுகளாகும். அதனால்தான் ‘மயங்கல் கூடா’ என இலக்கணம் வகுத்தவர்.. ‘தம் மரபினவே’ என மாறா இயல்பையும் சுட்டிக் கூறினார்.

பேடி என்னும் சொல் ஆண்பால் ஈற்று வினைச்சொல்லுடன் இயைபு படாமை

ஆண்மை திரிந்த பெயர் நிலைக் கிளவி

ஆண்மை அறிசொற்கு ஆகிடன் இன்றே.

முன்பு கூறியவாறு ஆண்மைத் தன்மையில் திரிந்து, பெண்தன்மைமிக்குப் பெண்மையைச் சுட்டிக் கூறும் சொல் ஆண்பால் குறிக்கும் ஈறுகளையுடைய வினைமுற்றுச் சொற்களால் சேர்த்துக் குறிக்கப்படுவதற்கு இடமில்லை. பேடி வந்தான் என வாராது. பேடி

வந்தாள், பேடியர் வந்தார் எனவரும். ஆகு இடன் - ஆகும் இடம், பொருந்துமிடம். இதுவும் பால் இயைபு பற்றிய இலக்கணமே.

உரையாடல் பற்றிய இலக்கணம் செப்பும் வினாவும்

செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல்.

தனிச் சொற்களைத் திணை, பால் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தியவர், இந்நூற்பா முதல் உரையாடல் வாக்கியங்கள் பற்றிக் கூறத் தொடங்குகிறார். ஒருவர் பிறர் கருத்தறிய வினவும் வினாவும் அதற்கு விடைகூறும் செப்பும் ஆகியவற்றை வழுவாமல் போற்றிப் பேசுக. ஊரையாடலில் ஒருவர் உனக்குப் பசிக்கிறதா என வினவும் போதும் ‘ஆமாம், பசிக்கிறது’ என்று விடை கூறும் போதும் எப்பிழையும் நேராவண்ணம் போற்றுதல் வேண்டும. வழாஅல் ஓம்பல் - வழுவாமல் காத்தல் வேண்டும். சேனாவரையர் ஒருவரே வினவாமலே ஒருவர்தம் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதும் செப்பில் அடங்கும் என்று விளக்குகிறார்.

உரையாசிரியர்கள் வினா வகைகளையும் பலவாறு வகைப்படுத்தி விளக்கி உள்ளனர்.

இளம்பூரணர் வினா ஐந்து வகைப்படும் என்பார்.

1.அறியான் வினாதல் 2.அறிவொப்புக் காண்டல்

3.ஐய மறுத்தல் 4.அவனறிவு தான் கோடல்

5.மெய்யவற்குக் காட்டல்

செப்பு எனும் விடை ஆறு வகைப்படும் என்பார்.

1.வினா எதிர் வினாதல் 2.ஏவுதல் 3.மறுத்தல்

4.உற்றுதுரைத்தல் 5.உறுவது கூறல் 6.உடம்படுதல்

பிற உரையாசிரியர்கள் மேலும் சில வகை கூட்டுவர். ஒருவர் அறிவில்லாமல் ஏதாவது வினவினால், அதற்கு விடை கூறாது. பேசாதிருத்தலும் (வாய்வாளாமை) ஒரு விடையே என்பார் தெய்வச்சிலையார். பிற்காலத்தில் இதைப் பல்வேறு வகைகளாக விரித்துக் கூறியுள்ளனர். புதியவன் ‘சென்னைக்கு வழியாது?’ என்றால் அறியான் வினா. ‘சென்னைக்குப் போகும் வழி இதுதானே’ என்றால் ‘அறிவொப்புக் காண்டல்’. ‘இன்னும் உறங்க வில்லையா? ஏன்ற கேட்ட நண்பனிடம், நீ போ உறங்கு’ என்றால், அதை ஏவல் விடை என்றனர்.

மதுரைக்கு வழியாது? என்றால், மல்லிகைப் பூ மணக்கும் என்பது செப்பு வழு; ஒரு விரல் காட்டி நெடிதோ, குறிதோ என்பது வினா வழு. இவ்வாறு ஒவ்வொருவராலும் இவை மிகப் பல வகைகளாக விரித்துரைக்கப்படுகின்றன.

‘உலகத்துப் பொருளுணர்த்தும் சொல் எல்லாம் வினாவும் செப்புமாகிய இரண்டின் மேல் அடங்கும்’ என்பது இலக்கணம்.

இதிலிருந்து இது உரையாடல் பற்றிய தென்றும் ஒன்றைப் பற்றி ஒருவர் தம் கருத்தைத் தெரிவிப்பதும் இதிலடங்கும் என்பதும் பெறப்படும். கிளவியாக்கம் என்பதை, இக்காலத்திற்கு ஏற்ப, ‘ உரையாடலும் உரைநடையும்’ பற்றிய தென்று கூறலாம்.

வினாவே விடையாக வருதல்

வினாவும் செப்பே வினாஎதிர் வரினே.

வினாவிற்கு மறுமொழியாய் வரின், வினாவும் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் செப்புதலேயாகும். உண்டாயா? ஏன வினவுவார்க்கு, ‘நான் என்ன விராமா?’ என எதிர் வினாவாக அல்லாமல் செப்பாகவும் அமைதல் காண்க.

மறைமுகவிடைகள் வழுவல்ல

செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை இன்றே

அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.

செப்பு அல்லது விடை நேர்விடையாகாது வழுவினும் நீக்கும் நிலைமை இன்று. விடைப் பொருளைத் தரும்படியான சொற்களைக் கொண்டு நடக்குமிடத்து அது தவறாகாது. ஆப்பொருள் புணர்ந்த கிளவியான – விடையாதற்குரிய பொருளை ஏதேனும் ஒரு வகையில் குறிப்பாகத் தரும் சொற்கள் அமைந்து கிடக்குமேல். வழீஇயினும் - நேர் விடையாகாது மறைமுகவிடையாய் மயங்கி மாறினாலும். வழுக் காத்தல், வழுவமைதி என்ற இரண்டில், இது வழுவமைதி, இங்ஙனம் மாறி, மயங்கி வருவன யாவும் ஒரு பயன் நோக்கி ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். “பையா! பள்ளிக்கூடம் போகவில்லையா?” எனக் கேட்டார்க்கு, “காலில் முள் குத்திவிட்டது” என உற்றதுரைத்தலும், ‘ மழைவரும் போல் இருக்கிறது’ என உறுவது கூறலும் அனைய பலவிடைகள் இதிலடங்கும். ‘செப்பே’ வழுவினும் எனப் பிரிநிலை ஏகாரம் கொடுத்துக் கூறியதால், வினா வழுவுதல் கூடாதென்பதாம்.

உறழ்ந்து கூறுவதற்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுவதற்கும் ஒரு நெறிமுறை

செப்பினும் வினாவினும் சினைமுதற் கிளவிக்கு

அப்பொருள் ஆகும் உறழ்துணைப் பொருளே.

செப்புமிடத்தும் வினவுமிடத்தும் சினையைக் குறிக்கும் சொல்லுக்கும் முதலைக் குறிக்கும் சொல்லுக்கும் அவ்வப்பொருளே உறழ்ந்தும் ஒப்பிட்டும் கூறத்தகும் பொருத்தமுடையதாகும். மாற்றிக் கூறுதல் பிழையாகும். அதாவது சினைச் சொல்லுக்குச் சினைச்சொல் வரும்; முதற்சொல்லுக்கு முதற்சொல்லே வரும். ‘இவள் கண்ணினும் இவள் கண் அழகிது’ என உறழ்ந்து கூறுலாம். ‘அப்பொருளாகும்’ என்றதால் அவ்வப் பொருளையே உறழ்ந்தும் ஒப்பிட்டும் கூறல் சிறப்பு. ‘இவள் கூந்தலினும் அவள் கண் அழகிது’ என்பது பொருந்தாது. ‘இவனைவிட அவன் வல்லமையுடையவன்’ என உறழ்ந்து கூறுவது முதற்பொருள் பற்றியது. ‘இவன் தோளினும் அவன் தோள் வலியது’ என்பது சினை பற்றியது. ‘இவள் நிறம் போலும் அவள் நிறம்’ என ஒப்பிடலாம்; ‘இவளை விட அவள் நிறம் பொன்போன்றது’ என உறழ்ந்து கூறலாம். வீனவும் போதும் ‘இவள் மேனியழகைவிட, அவள் மேனியழகு சிறந்ததா?’ என அவ்வப் பொருளையே உறழ்ந்து வினவ வேண்டும். ‘வேங்கை மரத்தை விடத் தாமரைப் பூ அழகியதா?’ என முதலையும் சினையையும் உறழ்ந்து கேட்பதில் பொருட் பொருத்தமில்லை. எனவே ஒப்பிடவும் உறழவும் பொது நீர்மை வேண்டுமென்பது கருத்து.

அக்காலத்தில், பாடம் சொல்லும் போது, கற்பார் கற்பிப்பார் அனைவரும் வினவியும் (கேள்விகேட்டும்), விடைகூறியும் படித்தனராதலால், இவ்இலக்கணம் தோன்றியுளது. ஆயினும் இன்றும் அது உலக வழக்கு நடைமுறையாகவுளது.

தகுதியும் வழக்காறும் பற்றிவரும் மாற்றங்கள்

தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஒழுகும்

பகுதிக் கிளவி வரைநிலை யிலவே.

முற்கூறியவாறு உறழ்தலும் ஒப்பிடுதலுமாகிய நிலைமைக்கண் தகுதியையும் வழக்கினையும் தழுவினவாய் மாறி நடக்கும் ஒரு பகுதிச் சொற்கள் நீக்கும் நிலைமை உடையனவல்ல. சினைக்குச் சினை, முதலுக்கு முதலென அமையாது மாறிவருவனவும் உளவாதலின், அவற்றுக்கு வழுவமைக்கின்றது. இந்நூற்பா, தெய்வச் சிலையார்க்கும் ச.பாலசுந்தரனார்க்கும் இதுவே உடன்பாடு, மதி போலும் முகம் - முதலும் சினையும் ஒப்பிடுதல் தகுதி பற்றியது. மதிமுகத்தை ஒக்குமோ என வினவுவதும் அது. ‘முகிலுனும் கரிய கூந்தல்’, என முதலையும் சினையையும் உறழ்வது சான்றோர் வழக்குப் பற்றியது. தகுதியுடையதே சான்றோர் வழக்காதலுமுண்டு. பகுதிக்கிளவி – ஒப்பிடவரும் சினை, முதற்சொற்கள், வரை நிலை இன்று – நீக்கும் நிலைமை இன்று.

இதற்குப் பிற உரையாளர் எல்லாம் தகுதி வழக்கும் இயல்பு வழக்கும் தழுவிவரும் இலக்கணத்தில், பக்கச் சொல் கடியப்படா என உரை கூறியுள்ளனர். பக்கச்சொல்லாவது, உரிய

சொல்லால் கூறாது, வேறு சொல்லால் குறிப்பாகச் சொல்வது. தகுதி வழக்கு மங்கலம், இடக்கரடக்கல், குழூஉக்குறி என மூவகைப்படும். ஒன்றை நேரே கூறாமல், மறைமுகமாகத் தகுதியுடைய சொல்லால் கூறுவதிது. செத்தாரைத் துஞ்சினார் என்பதும், காலமாகிவிட்டார் என்பதும் மங்கல வழக்கு. வாய்பூசி வருதும், கால் கழுவி வருதும் என்பன இடக்கரக்கல், கள்ளைச் ‘சொல்விளம்பி’ என்பது குழூஉக்குறி. (வாய்பூசுதல் - பல் விளக்கி முகம் கழுவுதல். கள் குடித்தவன் கண்டபடி தானே பேசித்திரிதலால், அது ‘சொல் விளம்பி’ ஆயிற்று.)

இயல்பு வழக்கும் மூன்றாகக் கூறப்படும்; இலக்கணமுடையது, இலக்கணப்போலி, மரூஉ, நேரே கூறப்படுவன இலக்கணமுடையனவாம்; மண், நீர், காற்று என்பன அவை. இல் முன் என்பதை மூன்றில் என்பதும் கண்ணின் மேல் பகுதியை மீகண் என்பதும் இவை போல்வனவும் இலக்கணப்போலி, சோழநாடு – சோணாடு, வாழ்நாள் - வாணாள், பொதுவில் - பொதியில். இவை மரூஉ வழக்கு. இன்று புதுகை, கோவை, புதுவை என்பனவும் இதிலடங்கும். முற்கூறிய உரையே சூத்திரம் வந்துள்ள இட இயைபுக்கு ஏற்ப அமைகிறது. இது மேலும் ஆராயத்தகும்.

இனஞ்சுட்டும் அடைமொழியும் இனஞ்சுட்டா அடைமொழியும் இனஞ்சுட்டா அடைமொழி செய்யுள் வழக்காதல்

இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க் கொடை

வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே.

இனத்தைச் சுட்டாத பண்பு அடைகொண்ட பெயர்ச்சொற்கள் உலக வழக்கிலுள்ளனவல்ல; செய்யுள் (இலக்கிய) வழக்கு நெறியாகும். ஊலகில் பெயரடைகள் யாவும் இயல்பாக இனஞ்சுட்டவே வரும். வெண்தாமரை என்பது செந்தாமரையின் வேறுபட்டதென உணர்த்தவேயாம். பெயர்க்கொடை – பெயர் ஆக்கம். இனச்சுட்டு – வெண்தாமரை எனில் செந்தாமரையைப் பிரிக்கும் இனச்சுட்டு உளது. இனம் இதுவெனப் பிரிக்கும் அடைமொழி. செஞ்ஞாயிறு என்பது செய்யுளில் வரும் இனச் சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயராக்கமாகும். ஏனெனில் கருஞாயிறு என வேறொன்றில்லையல்லவா? இவ்வாறு இலக்கிய வழக்கில் ஆளப்படும்.

இயற்கைப் பொருளைக் கூறும் முறை

இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்

உலகத்து இயற்கைப் பொருள்களைக் குறிக்குமிடத்து, இத்தன்மைத்து எனக் கூறுக. இயற்கைப் பொருள் - நிலம், நீர், செடி, கொடி, இவை இயல்பாகத் தோன்றுவன. இற்று - இத்தகையது. கிளத்தல் - கிளக்க, கூறுக. நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது; செடி தளர்த்தது.

செயற்கைப் பொருளைச் செப்பும் முறை

செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறல்

செயற்கையாய் ஆக்கப்படும் பொருள்களை ஆக்கச் சொல்கொடுத்துக் கூறுக. ஆக்கமொடு – ஆக்கச்சொல்லொடு, கூறல் - கூறுக. (இவை அல் ஆற்று வியங்கோள்). நீர் சூடாயிற்று. வழி அகலமானது. இங்ஙனம் ஆக்கச் சொற்கொடுத்துக் கூறுக என்பதாம்.

காரணத்தைச் சேர்த்து ஆக்கத்தைக் கூறுதல்

ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

முற்கூறியவாறு ஆக்கச்சொல் கொடுத்துக் கூறும் பொழுது, அதற்கான காரணத்தையும் முன்வைத்துச் சொல்லுதற்குரியது அது. 'எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்தமையால் கூந்தல் அடர்த்தியானது. இருபுறத்தும் மண்ணைக் கொட்டியதால் வழி அகலமானது.'

உலகவழக்கில் காரணமின்றியும் ஆக்கத்தைக் கூறுதல்

ஆக்கக்கிளவி காரண மின்றியும்

போக்கின்று என்ப வழக்கி னுள்ளே.

ஆக்கச் சொல்லைக் காரணம் சுட்டாமலும் உலக வழக்கினுள் சொல்லலாம். அதனால் குற்றமில்லை. போக்கு – குற்றம். காரணமின்றிக் கூறினாலும், செயற்கைப் பொருள் அதற்கான காரணம் ஒன்றை உடையதேயாகும். வெளிப்படச் சொல்லாவிட்டாலும் அஃது உள்ளடங்கியிருக்கிறது என்பதாம். ஒப்பனை செய்ததால் முகம் பொலிவானது. முகம் பொலிவானது என்று காரணமின்றியும் கூறலாம்.

உயர்திணையில்

பால் தெரியாத நிலையில் பன்மையால் கூறுதல்

பால்மயக் குற்ற ஐயக் கிளவி

தான்அறி பொருள்வயின் பன்மை கூறல்

திணை தெரிந்து பால் இன்னதென அறியாது ஐயம் தோன்றிய ஒன்றைச் சொல்லநேரும் போது, தான் அறிந்த திணைப் பன்மைச் சொல்லால் கூறுக. ஐயக் கிளவி – ஐயத்தை வெளிப்படுத்தும் கூற்று. தான் அறி பொருள் - தான் அறிந்த திணை. உயர்திணை எனத் தெரிந்து, பால் தெரியாதவிடத்து, 'அங்கு நிற்பவர் யார்?' என வினவுவர். 'நாம் இருவர் நமக்கு இருவர்' என்ற குடும்பக்கட்டுப்பாட்டு விளம்பரத்தின்கண் குழந்தை ஆணாபெண்ணா என

அறியாத நிலையில் ‘ஒருவர்’ எனப் பலர்பாலில் வருவது காண்க. தொல்காப்பிய ஆட்சி இன்றமுளது என்பதற்கு மூதறிஞர் வ.சு.ப.மா. இதை எடுத்துக்காட்டுவார். ‘பணத்தைத் திருடியவர் யார்?’ இதில் ஒருவரா, பலரா, ஆணா, பெண்ணா என இரண்டு ஐயமும் உள.

திணை ஐயமும் அ.்.றிணைப் பால்ஐயமும்

தோன்றியவிடத்து வினவும் முறை

உருவென மொழியினும் அ.்.றிணைப் பிரிப்பினும்

இருவீற்றும் உரித்தே சுட்டுங் காலை.

திணை ஐயம் தோன்றியிடத்து உரு (அல்லது பிழம்பு, வடிவு) எனவும் அ.்.றிணையில் பால் அல்லது பிரிவு பற்றிய ஐயம் தோன்றியவிடத்து ‘அது’ போன்றதொரு பொதுச் சொல்லாலும் சுட்டிக் கூறுதல் உரியதாகும். அ.்.றிணைப் பிரிப்பினும் - ஒன்றோ பலவோ என்ற அ.்.றிணைப் பால் ஐயம்; இதுவோ அதுவோ எனும் ஐயமுமாம். இருவீற்றும் - இரண்டிடத்தும். “அங்கே தோன்றுகிற உருவம் எது?” “அது என்ன ஆளா, கம்பமா?” (அது – அவ்வுரு). சேடியைத் தின்றவை எவை? ஆல்லது எத்தனை இவ்வாறு ஒன்றோ பலவோ எனத் தெரியாதவிடத்தும் பன்மையில் வினவுவர். கடித்தது பூனையா, எலியா என்று தெரியாத பொழுது ‘கடித்தது எது? என்று பொதுச் சொல்லால் வினவுவதும் அது போன்றதே.

ஐயம் நீக்கத் துணிந்த பொருளைச் சுட்டிக்கூறும் முறை

தன்மை சுட்டலும் உரித்தென மொழிப

அன்மைக் கிறவி வேறிடத் தான.

ஐயம் நீக்கி ‘அன்மை’க் கிளவியைச் சேர்த்துக் சொல்லும் போது, துணிந்த பொருளுக்கு வேறானவற்றொடு அந்த அன்மைச் சொல்லைச் சேர்த்துச் சொல்லுதலுமுண்டென்பர் புலவர். ‘பெண்ணலல்லன், ஆண்மகன்’ எனல் வேண்டும். ‘மகன் அன்று, குற்றி’ (கம்பம்) என்று கூற வேண்டும. அன்மைக் கிளவி – அன்று, அல்லன் என்பன. வேறிடத்தான – துணிந்ததற்கு வேறான ஐயற்ற பொருள். தன்மைசுட்டல் - தெளிந்த பொருளின் தன்மையை உணர்த்தல். ‘ஆண்மகன்’ எனத் துணிந்ததை மட்டும் சொல்லுவதுமுண்டு.

அடைமொழித் தொடர்

வண்ணச் சினைச்சொல்லை வழங்கும் முறைகள்

அடைசினை முதல்என முறைமூன்றும் மயங்காமை

நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

அடைமொழித் தொடர் பற்றிய நூற்பா இது. அடைமொழிகள் அடுக்கி வரும்போது வண்ணம் - பண்பு ப்றறியன முதலிலும், உறுப்புப் பற்றியன இரண்டாவதாகவும் உறுப்பையுடைய முதற்பொருள் மூன்றாவதாகவும் இவ்வாறு இவை மூன்றும் முறை மயங்காது வரவேண்டும். அவைவ ண்ணச் சினைச்சொல் என்று கூறப்படும். அடை – நிறம், பண்பு பற்றி அடைமொழிகள், சினை – உறுப்பைச் சுட்டும் அடைகள். முதல் - அச்சினையின் முதலல், முதற்பொருள். வண்ணச் சினைச் சொல் என்ற தொடரே. ஆதற்கு எடுத்துக்காட்டுப் போல உளது. செங்கால் நாரை (செம்மை + கால் +நாரை), பெருந்தலைச்சாத்தன் (பெருமை + தலை+சாத்தன்) எனக் காட்டுவர். இன்று ‘வெண்தாடி வேந்தர்’ என்பதை நினைவு கொள்க.

உலக வழக்கில் காணப்படும் உயர்வுப் பன்மை

இலக்கண வழக்கன்று

ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
வழக்கி னாகிய உயர்சொற் கிளவி;
இலக்கண மருங்கின் சொல்லா றல்ல.

உயர்திணை ஒருவரைப் பன்மையால் சொல்லுதலும் அ.்.றிணை ஒன்றனையும் அவ்வாறு உயர்வுப் பன்மையால் சொல்லுதலும் உலக வழக்கில் காணப்படும் உயர்வுபடுத்திக் கூறும் வழக்காறு ஆகும். அவை இலக்கண நெறிப்படி அமைந்த சொல் வழக்காறல்ல. ஆணையும் பெண்ணையும் குறிக்க வேண்டுமென்பதால், பால் மயக்குற்ற ஐயக்கிளவி இச்சூத்திரத்தில் ‘ஒருவர்’ எனப் பன்மையில் கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க. மேலும் ‘ஒருவரை’ என்ற சொல்லாட்சியே உயர்வுப் பன்மையாக உளது எனலாம். கம்பன் காப்பியம் படைத்தான் என்பதைக் கம்பர் காப்பியம் படைத்தார் என்பதே ‘உயர்வுப் பன்மை’ யாகும். நரியார் வந்தார், பரியார் தாவினார் என அ.்.றிணையையும் உயர்வுப் பன்மை கொடுத்து, நகைச்சுவைபட உலகவழக்கிற் கூறுவதுண்டு. இலக்கண மருங்கின் சொல்லாறு-இலக்கணப்படி அமைந்த சொல்வழக்கு. உயர் சொற் கிளவி – மதிப்புப் பன்மைச் சொல், உயர்வுபடுத்தும் சொல்வழக்கு. இலக்கணமன்றாயினும் மரபுவழ வருவதெென ஏற்கப்பட்டது.

இடம்: ஈறுகளானன்றி முதனிலைகளாலேயே இடமுணர்த்தும் சொற்கள்

செலவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையினும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்மூ விடத்தும் உரிய என்ப.

செல்லுதல், வருதல், தருதல், கொடுத்தல் என்னும் நான்கு பொருளிலும் நிலைபெற வழங்கும் அந் நான்கு சொற்களும் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் மூன்று இடங்களுக்கும் உரியனவாய வழங்கும். இது பொது இலக்கணம், ஆயினும் சிறப்பாக மரபுவழி வழங்கும் முறை பின்னர்க் கூறப்படுகிறது. என்னிடம் வந்தான்; அவனிடம் சென்றான். இதைமாற்றிச் சொல்லிப் பாருங்கள், என்னிடம் சென்றான், அவனிடம் வந்தான் என்றால் பொருந்தவில்லையே. சொற்களே விகுதிகள் இன்றி இடத்தை உணர்த்தக் காணலாம்.

தருசொல்லும் வருசொல்லும் தன்மை முன்னிலைகளில் வருதல்

அவற்றுள்,

தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்

தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த.

அவற்றுள் தருதல், வருதலைக் குறிக்கும் இரண்டு சொற்களும் தன்மை முன்னிலைகளுக்குச் சிறப்பாக உரியன; படர்க்கைக்கு அத்துணைப் பொருந்தா என்பதாம். எனக்குத் தந்தான்; உனக்குத் தந்தான், என்னிடம் வந்தான், உன்னிடம் வந்தான்.

செல்லுதல், கொடுத்தல் பற்றிய சொற்கள் படர்க்கையில் இடம் பெறுதல்

ஏனை இரண்டும் ஏனை இடத்த.

ஏனைய செல்லுதல், கொடுத்தலைக் குறிக்கும் இரண்டு சொற்களும் படர்க்கை இடத்துக்குச் சிறப்பாக உரியனவாகும். முன்னிலைக்கு அத்துணைப் பொருந்தா என்பதாம். அவனுக்குக் கொடுத்தான். அவனுக்குத் தந்தான் என்பதும் பொது இலக்கணப்படி பொருந்துமாயினும், கொடுத்தான் என்பதே சிறப்பாகப் பொருந்துமென்பது, அதன் பொருண்மையால் விளங்குகிறது. அதுபோலவே என்னிடம் வந்தான், உன்னிடம் வருவான் என்றும் அவனிடம் சென்றான் என்னும் கூறவேண்டும். 'அவனிடம் வந்தான்' என்னிடம் சென்றான்' – பொருந்தவில்லை. வினைச் சொற்கள் இறுதிநிலையால் இடமும் உணர்த்துவன. எனினும் இவை முதனிலையிலுள்ள பொருண்மையாலேயே இடச்சார்பும் உணர்த்துவதால், விதந்து கூறப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய சொல்மரபுகள் தமிழில் பலவுள. ஆவற்றுக்கெல்லாம் இவை ஒரு முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு இலக்கணம் வகுத்தால், அது நடைமுறைத் தமிழ் இலக்கணமாக அமையும். 'வண்டி வாடகைக்கு வரப்படும்': ஒரு விளம்பர அறிவிப்பு. இதை 'வண்டி வாடகைக்கு விடப்படும்' என்றுதான் குறிக்க வேண்டும் என்பதை இவ்விதிகள் வழி அறியலாம். வருதல் படர்க்கைக்கு வராது; விடுதல் படர்க்கைக்கு வரும் என்று உணர்கிறோம் அல்லவா?

அறியாப் பொருளை யாது, எவன் என வினவுதல்

யாது எவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்

அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும்.

யாது, எவன் (என்னை, என்ன) என்னும் அவ்விரு சொற்களும் அறியாப் பொருளை வினவுதற்கண் பொருத்தமுற வழங்கும். அறியாப் பொருளை வினவுதல், அறிந்த பொருளை வினவுதல் என இருவகைப்படுத்தி, யாது என்பது அறியாத நிலையிலும் அறிந்த நிலையிலும் பயன்படும்; எவன் என்பது அறியாத ஒன்றைப் பற்றி வினவவே பயன்படும் என்று இந்நூற்பாவிலும் அடுத்ததிலும் விளக்கப்படுகின்றன. நும் ஊர் யாது? இதற்கு பொருள் யாது? இதற்குப் பொருள் எவன்? (இடைக்காலத்தில் 'இதற்குப் பொருள் என்னை' என வினவினர். இன்று என்ன? என வினவுகின்றனர்) 'அங்கு தெரிவது யாது?' என, அறியாப்பொருள் எதுவாயினும் வினவலாம் என்பதே குறிப்பு.

அறிந்த பொருளையும் யாது என வினவுதல்

அவற்றுள்,

யாது என வரூஉம் வினாவின் கிளவி

அறிந்த பொருள்வயின் ஐயம் தீர்தற்குத்

தெரிந்த கிளவி யாதலும் உரித்தே.

அவற்றுள் யாது என வழங்கும் வினாச்சொல் அறிந்த பொருளிலுள்ள ஐயம் தீர்ப்பதற்கும் பயன்படும் தெளிந்த சொல்லுதலுமுரித்து. தெரிந்த கிளவி – ஐயந்தீர்த்தற்குத் தேர்ந்தெடுத்த சொல், தெளிவு தரும் சொல், 'பரிசுப் பொதிக்குள் இருப்பது யாது?' – அறியாப் பொருள் வினா. 'காசுப் பைக்குள் இருக்குமம் சில்லரை யாது?' அறிபொருள் வினா. சில்லரை என்பது தெரிகிறது; என்னை சில்லரை என்பது தான் தெரியவில்லை. அதைப்போல் 'இம்மரங்களுள் தேக்குமரம் யாது? ஏன வினவுவதே. ஆறிந்த பொருள்வயின் ஐயம் தீர்தலாகும்.

இத்தனை என எண்ணிக்கை அறியப்பட்ட சினை, முதல் சொற்களுக்கு இறுதியில் உம் வருதல் - முற்றும்மை

இணைத்தென அறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு

வினைப்படு தொகுதியின் உம்மை வேண்டும்.

இத்தனை என எண்ணிக்கை அறியப்பட்ட சினையைக் குறிக்கும் சொற்களுக்கும் முதலைக் குறிக்கும் சொற்களுக்கும் வினைச் சொல்லாகிய பயனிலையொடு கூட்டிச் சொல்லுமிடத்து, இறுதியில் 'உம்'மை கொடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். இதனை முற்றும்மை

என்பர். ‘இனைத்து என’ என்பது எண்ணிக்கை பற்றியது. வினைப்படு தொகுதி – வினையொடு முடியும் சொற்றொடர். ஐந்து விரலும் சிவந்துள்ளன. மூவேந்தரும் ஆட்சி செய்தனர். கண்ணிரண்டும் துடிக்கின்றன. ஐவிரல், மூவேந்தர் எனத் தனித்துக் கூறலாம். இப்பள்ளியில் படித்த நூறுபேர் தேர்ச்சி பெற்றனர் என்றால் முற்றுப்பெறாது. இப்பள்ளியில் படித்த நூறு பேரும் தேர்ச்சி பெற்றனர் என்றால் தான் நூற்றுக்கு நூறு விழுக்காடு என்பது தெற்றென உணரப்படும். முத்தமிழ் பயில்வோம் என உம்மையின்றி வரினும், அ∴து தொக்கு நிற்பதாகவே உணரப்படும். சினைக்கிளவி – உறுப்புக்கள்: ஐவிரல், இருகை, முதற்கிளவி முதலைக்குறிப்பன. மூவேந்தர், முத்தமிழ்.

இல்லாப் பொருளைச் சொல்லுமிடத்தும் உம் வருதல்

மன்னாப் பொருளும் அன்ன இயற்றே

முற்றிலும் இல்லாத பொருளைச் சொல்லுமிடத்தும், அவ்வாறு இறுதியில் உம்மை கொடுத்துக் கூற வேண்டும். ‘மன்னாப் பொருள் என்பது இல்லாப் பொருள் என்ப’ என்று இளம்பூரணர் கூறுவர். எங்கும் மன்னாத (இல்லாத) பொருளாம். ‘எங்கு இல்லை’ என்று சொன்னால் நிரம்பாது. ‘எங்கும் இல்லை’ என்று ‘உம்’ கொடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். புத்தகத்தை எந்த இடத்திலும் காணவில்லை. பையனை எங்கும் பார்க்கவில்லை. இங்கு யாரும் வரவில்லை.

ஒருவணிக உரையாடல் மரபு: அல்லது இல்லை எனும் வாய்ப்பாட்டு விடைமரபுல’

எப்பொரு ளாயினும் அல்லது இல்லெனின்

அப்பொருள் அல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்

‘அல்லது இல்லை’ என்பது ஒரு விடை கூறும் வாய்பாடு. எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினும், ‘அல்லதில்லை’ என்று கூற வேண்டின், வினவப்படட அப்பொருளல்லாத பிறிது பொருளைக் கூறி, அதனோடு சார்த்திக் கூறுக. பிறிது பொருளாவது தன்னிடமுள்ள பொருள். ‘காஞ்சிப்பட்டு இருக்கிறதா?’ என வினவி வந்தவர்க்கு, ‘ஆரணிப்பட்டல்லதில்லை’ என்று கூற வேண்டும். ‘காஞ்சிப்பட்டு இல்லை’ என்று கூறுவது மரபன்று. அது மரபாயின், ‘இல்லை, இல்லை’ என்று கூற வேண்டி வரும். தன்னிடம் ஒரு பொருள் இல்லை என்பதை நேரே சொல்வது வணிகமரபன்று.

இருக்கும் பொருளைச் சுட்டிக் கூறுதல்

அப்பொருள் கூறின் சுட்டிக் கூறல்

வினவப்பட்டது இருந்து அப்பொருளையே சுட்டி, விடை கூற வேண்டின், குறிப்பிட்டுக் கூறுக. அப்பொருள் - வினவப்பட்ட பொருள். சுட்டிக்கூறல் - சுட்டொடு சேர்த்துக் கூறுக. இப்பயறல்லதில்லை. ‘பாசிப் பயறல்லது இல்லை’ என உரையாசிரியர்கள் காட்டுவர். முற்கூறியவாறு ‘பட்டு இருக்கிறதா?’ என வினவி வந்தார்க்கு, ‘இதுதான் உளது’ என்ற முன் கிடந்ததைச் சுட்டிச் சொல்லலாம்.

பொருட் பெயரும் சுட்டுப் பெயரும் அமையும் நெறிமுறை பொருளைச் சொல்லாது சுட்டுப் பெயரில் தொடங்குதல்.

பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும்

பொருள்வேறு படாஅது ஒன்றா கும்மே.

ஒரு பொருளைச் செல்லி, பின்பு அதைச் சுட்டிச் சொல்ல வேண்டும். பொருளைச் சொல்லாது சொல்லும் சுட்டுப்பெயரேயாயினும் அப்பொருளினின்றும் வேறுபடாது. அதனையே பொருந்தி நிற்கும். பொருளொடு புணராச் சுட்டுப் பெயர்கள்: அது, இது, அவை, இவை, அங்கு, இங்கு என வருவன. ஒரு புத்தகத்தைக் காட்டி இது என்னுடையது என்ற கூறலாம். முன் நூற்பாவில் கூறியவாறு முன் கிடந்ததைக் காட்டி ‘இது வல்லதில்லை’ என்றாலும், அது அப்பொருளைக் குறிக்குமென்பதாம்.

இயற்பெயர் முன்னரும் சுட்டுப்பெயர் பின்னரும் வரவேண்டும்

இயற்பெயர்க் கிளவியும் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்

வினைக்கொருங் கியலுங் காலந் தோன்றின்

சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்

இயற்பெயர் வழிய என்மனார் புலவர்.

இயற்பெயர்ச்சொல்லும் (முருகன், சாத்தன்), சுட்டுப் பெயர்ச்சொல்லும் (அவன், இவன்), வினைச் சொல்லாகிய பயனிலை கொள்ளுதற்கு ஒருங்கு நடப்பதொரு காலம் தோன்றுமாயின், சுட்டுப் பெயர்ச்சொல்லை முதலில் சொல்லிக் கூறமாட்டார்கள்; இயற்பெயரை முற்படச் கூறியே, அதன் பின்னாகச் சுட்டுப் பெயரைச் சொல்லுவர் என்று நூற்புலவர்கள் கூறுவர். இயற்பெயர் வழிய - இயற்பெயருக்குப் பின்வரும். முருகன் திறமை மிக்கவன்; அவன் வெற்றி பெறுவான்.

சுட்டுப்பெயரை முதலிற்கூறி, இயற்பெயரைப் பின்பு கூறுதல் செய்யுளில் வரலாம்

முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளுள் உரித்தே.

அங்ஙனமன்றிச் சுட்டுப்பெயரை முன்சொல்லி, இயற்பெயரைப் பிற்படக் கூறுதல் செய்யுளுள் இடம்பெறும். ‘அவனெம் இறைவன் அழகமர் மாமுருகன்’ எனச் சுட்டுப்பெயர் முன்னும்,. இயற்பெயர் பின்னுமாகச் செய்யுளில் வரும்.

அதனால் முதலிய சுட்டுமுதற் காரணக் கிளவிகள் சுட்டுப் பெயர்போல் பிற்பட வரவேண்டும்.

சுட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியும்

சுட்டுப்பெயர் இயற்கையின் செறியத் தோன்றும்.

சுட்டெழுத்தை முதலாகவுடைய காரணக் கிளவி, முன்னே கூறிய சுட்டுப்பெயர்களின் இயல்புபோல, சுட்டப்படும் பொருளுக்குப் பின்னே பொருந்தி வரும். சுட்டு முதலாகிய – சுட்டெழுத்தை முதலில் உடைய. குாரணக் கிளவி – காரணத்தைக் குறிக்கும் சொல் (அதனான், இதனால் என்றாற்போல்வன). செறியத் தோன்றும் - பொருந்தி வரும். கண்ணப்பன் கையெழுத்துத் தெளிவாக இருக்கும்; அதனால் வேலை கிடைத்தது. அவன் படிப்பில் திறமை மிக்கவன்; அதானல் உதவித் தொகை கிடைத்தது. அதனான் என்பது இன்று அதனால் என வழங்குகின்றமை அறிந்ததே.

சிறப்புப்பெயர் இயற்பெயருக்கு முன்னர் வர வேண்டும்

சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்

இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

சிறப்பினால் ஒருவற்கு எய்திய பெயர்ச் சொல்லுக்கும் முற்பட இயற்பெயர்ச் சொல்லையமைத்துக் கூற மாட்டார். சிறப்புப் பெயருக்குப் பிற்படவே இயற்பெயரை அமைத்துக் கூறுவர். சிறப்பினாகிய பெயர் நிலைக் கிளவி – அரசாற் பெறும் பட்டப் பெயர்கள், கல்வியால் பெறும் பட்டப் பெயர்கள் போல்வன. கணக்காயர் ச.சோமசுந்தர பாரதியார், முனைவர் மு.வரதராசனார். முன்பு எட்டி சாயலன், மருத்துவன் தாமோதரன் என வழங்கின.

ஒரு பொருளுக்குப் பல பெயர்கள் வரும்போது ஒரு வினை முடிபே வர வேண்டும்

ஒரு பொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி

தொழில்வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடன் இலவே.

ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் வேறு வேறு பெயர்ச் சொற்கள் வரிசைப்பட வருமாயின் அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் வேறுவேறு வினைமுடிபு கொடுத்துக் கூறினால், அவை ஒன்றனுக்கே எனப் பொருந்தா. எனவே ஒரே வினைமுடிபு கொடுக்க வேண்டும். ஆசிரியன் பேரூர் கிழான் சாத்தன் வந்தான். புலவர் குழு நிறுவனர், மூதறிஞர், முத்தமிழ்க் காவலர் விசுவநாதம் தலைமை தாங்கினார். புலவர் குழு நிறுவனர் வந்தார்; முத்தமிழ்க் காவலர் பேசினார் என்றால் வேறு வேறு மனிதரைக் குறிப்பதாகும். முத்தமிழ்க் காவலரே வருக, மூதறிஞர் வருக, முயற்சியின் திருவுருவே வருக - இவ்வாறு வினை முடிபு ஒரு தன்மைத்தாய வழியும் ஒருவரைச் சுட்டும்.

தன்மைச் சொல்லுடன் அ.்.றிணைப் பெயர்களை எண்ணி முடிக்கலாம்.

தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவிஎன்று

எண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.

உயர்திணை ஒருவர் தன்மைச் சொல்லுடன் அஃறிணைப் பெயர்களை எண்ணிக் கூறுமிடத்து அச்சொற்கள் விரவிவருதலை நீக்கமாட்டார்கள் எண்ணுவழி – எண்ணிக் கூறுமிடத்தில். யானும் என் குதிரையும் வருவோம். நானும் புத்தகமும் நட்புடையோம்.

எண்

ஒருவன் ஒருத்தி என்ன பொதுப்பிரி பாற்சொல் ஒருமைக்கு மட்டுமே வரும்

ஒருமை எண்ணின் பொதுப்பிரி பாற்சொல்

ஒருமைக் கல்லது எண்ணுமுறை நில்லாது

உயர்திணையில் பாற்பொதுமைப்பட ஒருமையைச் சுட்டிக் கூறும் 'ஒருவர்' எனும் சொல் பிரிந்து ஆண், பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல்லாக ஆகுமிடத்து, ஒருவன் ஒருத்தி என ஒருமைக்கு மட்டுமே வரும். அஃதல்லாது இருவர், மூவர் என்னும் எண்ணுமுறைக்கண் அங்ஙனம் பொருந்தி நில்லா (இருவன், இருத்தி எனவாரா என்பதாம்). பொது – ஒருவர் எனும் பாற் பொதுச்சொல். பொதுப் பிரி பாற்சொல் - ஒருவன், ஒருத்தி என் அப்பொதுமையைப் பிரித்துச் சுட்டும் பாற்சொற்கள். எண்ணு முறை நில்லா - இருவன், இருத்தி; மூவன், மூத்தி என்றெல்லாம் வாரா. எனவே ஒருவர், இருவர், மூவர் எனப் பாற்பொதுவாய் மட்டுமம் அமையும் என்பது பெறப்படும்.

திணை விரவி வியங்கோளில் முடிக்கலாம்

வியங்கோள் எண்ணுப்பெயர் திணைவிரவு வரையார்

வியங்கோள் வினைமுடிபு கொள்ளும், எண்ணிக்கை முறையில் கூறப்படும் பெயர்கள் திணை விரவி வருவதலை நீக்கமாட்டார்கள். ஆவும் ஆயனும் வருக. நாமும் நம் நாடும் உயர்க. தமிழும் தமிழரும் வெல்க.

பொதுப்பெயர் ஒன்றைச் சிறப்பு வினையால் முடிக்கக் கூடாது

வேறுவினைப் பொதுச்சொல் ஒருவினை கிளவார்.

வேறுபட்ட வினையையுடைய பொருள்கட்குப் பொதுவாகி வரும் சொல்லே, அவற்றில் ஒன்றற்குரிய சிறப்பு வினையால் கிளந்து கூறமாட்டார்களா. எனவே பொதுவினையால் கூறுக என்பதாம். தின்னுவன, பருகுவன, உரிஞ்சுவன என உண்பன பலவகைப்படும். அவற்றிற்குப்

பொதுச் செல் அடிசில், உணவு, சாப்பாடு, அடிசில் உண்டார் அல்து அயின்றார் எனல்வேண்டும். அடிசில் பருகினார். உணவைக் குடித்தார் என்று ஒன்றற்கேயுரிய சிறப்பு வினையால் கூறக்கூடாது.

சிறப்பு வினைக்குரிய பெயர்களை எண்ணும்போது

பொதுவினையாலேயே முடிக்க வேண்டும்

எண்ணுங் காலும் அதுஅதன் மரபே.

வேறுவேறு வினையையுடைய சொற்களை எண்ணிக்கைப் படுத்திச் சொல்லும் போதும், அவ்வாறு பொதுவினையாற் சொல்லுவதே மரபாகும். அதுபொதுவினையால் முடிப்பது, யாழும் குழலும் பறையும் இயம்பினார். தனித்தனியே கூறினால் யாழ் மீட்டினார்; குழல் ஊதினார்; பறை அறைந்தார் எனல் வேண்டும். கறியும் சோறும் பானமும் பாயசமும் உண்டார்.

இரட்டைக் கிளவிகள் தனித்தனி பிரித்தால் பொருள்தரா

இரட்டைக் கிளவி இரட்டிற் பிரிந் திசையா

இரட்டித்துச் சொல்லும் சொற்கள் அவ் விரட்டுதலிற் பிரிந்து தனித்து வழங்கா. இசையா-வழங்கா. சொல்லப்படா. கலகல, மடமட என அடுக்கியே வரும். சுறுசுறுப்பு - சுறு அல்லது சுறுப்பு எனில் அமையாது. அகடவிகடம், வாட்டசாட்டம் என இவ்வாறு இரட்டித்தே வழங்குனவற்றையும் இதில் அடக்கலாம்.

ஒரு பெயர்ப் பொதுச்சொற்கள் தலைமையும் பன்மையும் பற்றியன.

ஒரு பெயர்ப் பொதுச்சொல் உள்பொருள் ஒழியத்

தெரிபுவேறு கிளத்தல் தலையும் பன்னையும்

உயர்திணை மருங்கினும் அ.்.றிணை மருங்கினும்

உயர்திணையிலும் அ.்.றிணையிலும் ஒரு பெயர்ப்பட நின்ற பொதுச்சொற்களை, ஆண்டுள்ள பொருள்கள் பலவாயினும் அவற்றையெல்லாம் நீக்கத் தலைமை பற்றியும் பன்மை பற்றியும் தெரிந்தெடுத்துச் சொல்லுக. ஒரு பெயர்ப் பொதுச்சொல் - வாழைத் தோட்டம், புலவர் அவை என்பன போல்வன. உள் பொருள் - ஆண்டுள்ள பிற மரம், செடி, கொடிகள் அல்லது அவ் அவையிலுள்ள பிறர். வெற்றிலைக் கொடியுமிருப்பினும் வாழை மிகுதியாக இருத்தலால் வாழைத் தோட்டம் என்பதும் பிறரும் வாழினும் ‘ஆசிரியர் குடியிருப்பு’ என்பதும் தலைமையும் பன்மையும் பற்றியன.

பெயராலும் வினையாலும் பாலறியப்படும் சொற்கள்

பெயரினும் தொழிலுனும் பிரிபவை எல்லாம்

மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

உயர்திணையிலும் அ.்.றிணையிலுமாகப் பெயரினாலும் தொழிலினாலும் பிரிந்து பொருள் தரும் சொற்கள் எல்லாம் வழக்குவழிப் பட்டனவாதலின் அதன்படி விளங்கிக்

கொள்ளப்படும். அவை மயங்கி உணரப்படுதல் கூடா. மயங்கல் சுடா – அறிந்து போற்றுவார்க்கு மயங்குதல் ஆகாது. சிலம்பணிந்தார். கழலணிந்தார் என்பன பெயரினாலேயே முறையே மகளிரையும் ஆடவரையும் குறித்தன. ஆயிரவர் போரிட்டார் – பெண்ணொழி பொதுச் சொல். பெருந்தேவி பிள்ளை பெறுங்கால் நால்வர் துணையிருந்தார் – ஆணொலி பொதுச்சொல்.

உயர்திணை, அ.்.றிணைப் பெயர்களை விரவி எண்ணும் போது, செய்யுளள் அ.்.றிணை முடிபேற்றல்

பெயரினும் தொழிலினும் பிரிபவை எல்லாம்

மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

உயர்திணையிலும அ.்.றிணையிலுமாகப் பெயரினாலும் தொழிலினாலும் பிரிந்து பொருள் தரும் சொற்கள் எல்லாம் வழக்கு வழிப்பட்டனவாதலின் அதன்படி விளங்கிக் கொள்ளப்படும். அவை மயங்கி உணரப்படுதல் கூடா. மயங்கல் கூடா – அறிந்து போற்றுவார்க்கு மயங்குதல் ஆகாது. சிலம்பணிந்தார், கழலணிந்தார் என்பன பெயரினாலேயே முறையே மகளிரையும் ஆடவரையும் குறித்தன. ஆயிரவர் போரிட்டார் – பெண்ணொழி பொதுச் சொல், பெருந்தேவி பிள்ளை பெறுங்கால் நால்வர் துணையிருந்தார் – ஆணொழி பொதுச்சொல்.

உயர்திணை, அ.்.றிணைப் பெயர்களை விரவி எண்ணும் போது, செய்யுளள் அ.்.றிணை முடிபேற்றல்

பலவயி னானும் எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்

அ.்.றிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

உயர்திணைப் பெயரையும் அ.்.றிணைப் பெயரையும் சேர்த்துத் திணை விரவி எண்ணப்படும் பெயர்கள், செய்யுளுள் வரும் போது பெரிதும் அ.்.றிணை முடிபுகொள்ளும். வடுகர் அருவாளர் வான்கரு நாடர், சுடுகாடு பேய் எருமை என்றிவை ஆறும் குறுகார் அறிவுடையார், 'என்றிவர்' என்னாது 'இவை' என முடிக்கப்பட்டுள்ளது. 'பலவயினானும்' எனவே சில இடங்களில் உயர்திணை முடிபும் கொள்ளும் என்பதாம். 'பார்ப்பார் அறவோர் பசு பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர் குழவி எனுமிவரைக் கைவிட்டு' (சிலம்பு – வஞ்சினமாலை) எனத் திணை விரவி எண்ணி உயர்திணையில் முடிக்கப்பட்டுள்ளது.

வினையால் வேறுபாடறியப்படும் பலபொருளொரு சொல்

வினைவேறு படூஉம் பலவொரு ளொருசொல்

வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொல் என்று

ஆயிரு வகைய பலபொரு ளொருசொல்.

பலபொருள் ஒரு சொற்கள் வினையால் வேறுபாடறியப் படுவனவும் வினையால் வேறுபாடறியப்படாதனவுமென அவ்விரு வகையினவாகும். கோடி படர்ந்தது; கொடி பறந்தது. முன்னது செடி கொடி சார்ந்தது; பின்னது நாட்டுக்கொடியைக் குறிக்கும். இது வினை வேறுபடும் பல பொருளொரு சொல். அதாவது படர்ந்தது என்ற வினைச் சொல்லால் படர்கொடியையும் பறந்தது என்ற வினைச்சொல்லால் தேர்க்கொடி என்பதையும் வேறுபடுத்தி அறிகிறோம். 'மா வீழ்ந்தது' என்றால் மாமரம் வீழ்ந்ததெனவும் விலங்கு வீழ்ந்தது எனவும் இருவகைப்படவும் உணர நிற்றலால், இது வினை வேறுபடாப் பலபொருள் ஒரு சொல் எனப்படும்.

பலபொருள் ஒருசொல் வினை, இனம், சார்பால் வேறுபாடறியப்படுதல்

அவற்றுள்,

வினைவேறு படூஉம் பலபொரு ளொருசொல்

வேறுபடு வினையினும் இனத்தினும் சார்பினும்

தேறத் தோன்றும் பொருள்தெரி நிலையே.

அவற்றுள் வினையால் வேறுபடும் பலபொருளொரு சொல் அவ்வப்பொருளை அறிய உதவும் வேறுபாடுடைய வினைச்சொல்லாலும் இனத்தாலும் சார்பாலும் இப்பொருள் இதுவெனத் தெளிவாகப் புலப்படும். பொருள் தெரிநிலை - இப்பொருள் இதுவெனத் தெரிந்து கொள்ளுதல், தேறத் தோன்றும் - தெளிவுபடப் புலப்படும். மா துள்ளிப் பாய்ந்தது – வினையால் விலங்கெனப் புலப்பட்டது. மாவும் கொய்யாவும் வேம்பும் உள்ளன - இனத்தால் மரபென உணரப்பட்டது. போர்க்களத்திற்கு மாவைக் கொணர்க என்றார் – சார்பால் குதிரை என்பதறியப்பட்டது.

ஒரே வினைச்சொல்லாயினும் பொருந்தும் பொருள் இடம் நோக்கி அறியப்படும்

ஒன்றுவினை மருங்கின் ஒன்றித் தோன்றும்.

ஒரே வினைச்சொல்லாயினும் இடம் நோக்கிப் பொருந்தும் பொருள் அறியப்படும். மா என்பதனுடன் வீழ்ந்தது என்ற ஒரே வினை சேர, மாமரம் வீழ்ந்தது எனவும் மா- விலங்கு அடிபட்டு வீழ்ந்ததெனவம் அத்தொடர் கூறப்பட்ட இடம் நோக்கிப் பொருளறியப்படும். ஒன்று வினை - இருபொருள் தரும் ஒரே வினை. ஒன்றி - இடத்தொடு பொருந்தி.

வினையால் வேறுபாடு காட்டவியலாவிடத்து இன்னதெனக் கிளந்து சொல்லுதல்

வினைவேறு படாஅப் பலமொரு ளொருசொல்

நினையுங் காலைக் கிளந்தாங் கியலும்.

வினையால் வேறுபடாத பலபொருள் ஒருசொல், ஆராயுங்காலத்து, இயல்பாக இன்னதெனக் கிளந்து சொல்லப்படும். கிளந்து - இன்னதெனச் சுட்டிச் சொல்லி, முல்லைக்கொடி அசைந்தது; போர்க்கொடி அசைந்தது, இன்ன கொடி என்று விதந்து சொல்லப்பட்டவாறு அறிக. பரிமா பாய்ந்தது, அரிமா பாய்ந்தது என விதந்து சொல்லிவிடில் ஐயமேற்படாது.

சொல்வோன் தன் கருத்தை வெளிப்படச் சொல்க

குறித்தோன் கூற்றம் தெரித்துமொழி கிளவி.

தான் ஒரு பொருளைச் சொல்லக் கருதியவன் தன் கூற்றினை இன்னதென்று தெரிவிக்கும் சொற்களால் விளங்கச் சொல்க. தெரித்துமொழி – விளங்கத் தெரிவிக்கும் சொற்கள. கூற்றம் - கூற்று, கிளவி – சொல், கன்று என்பது ஆன்கன்ற. மாங்கன்று இரண்டையும் குறிக்குமாதலின், கன்று எனப் பொதுப்படக் கூறக்கூடாது. ‘ஆண்கன்றை நீர் ஊட்டி வளர்க்க’ எனவும் ‘மாங்கன்றை நீர்பாய்ச்சி வளர்க்க’ எனவும் விளங்கத் தெரிவிக்கும் மொழிகளில் கூறுக என்பதாம்.

திணைக்குப் புறனடை

உயர்திணைப் பாங்குடைய பெயர்கள் அ∴றிணை போல் முடிவு பெறுதல்

குடிமை ஆண்மை இளமை மூப்பே
அடிமை வன்மை விருந்தே குழுவே
பெண்மை அரசே மகவே குழவி
தன்மை திரிபெயர் உறுப்பின் கிளவி
காதல் சிறப்பே செறற்சொல் விறற்சொல் என்று
ஆவறு மூன்றும் உளப்படத் தொகைஇ
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு சிவணி
முன்னத்தின் உணரும் கிளவி எல்லாம்
உயர்திணை மருங்கின் நிலையின வாயினும்
அ∴றிணை மருங்கின் கிளந்தாங் கியலும்.

குடிமை, ஆண்மை, இளமை, மூப்பு, அடிமை, வன்மை, விருந்து, குழு, பெண்மை, அரசு, மகவு, குழவி, ஆண்மைதிரிந்த பெயர் (அலி), உறுப்பின் வழிப்பட்ட பெயர் (செவிடு), காதல் சிறப்பு சினம் வெற்றியைக் கறிக்கும் சொற்கள் என இவை பதினெட்டும் உட்படக் கொண்டு, இவை போல்வன பிறவும் இவற்றொடு பொருந்தி, குறிப்பினால் உயர்திணையை

உணர்த்துவன என்றறியும் இவை எல்லாம் உயர்திணைப் பக்கம் பொருள் சார்ந்து அமைந்தனவெனினும் அ∴றிணையாகவே உலகில் பேசப்பட்டு வழங்கும், இவை பல பண்புப் பெயர்களாயும் பிறவாறும் அ∴றிணைச் சொல்வடிவினவாதலின் அ.றிணை முடிபேற்கும் எனத் தெளிவுபடுத்தியவாறாயிற்று. காதற்சொல், சிறப்புச் செல், செறற்சொல், விறற்சொல் என்பன முறையே அன்பு, சிறப்பு, சினம், வெற்றி ஆகியவற்றால் உயர்திணையை அ∴றிணை போல் கூறுவன. ஆண்மை வென்றது. அரசு நீதி வழங்கியது. அடிமை தோற்றது. விருந்து வந்துள்ளது. குழு பொறுப்பேற்றது. என்பாவை வந்தது எனக் காதலால் பெண்மகவைக் குறிப்பதுண்டு. மூடம் வந்ததா? (செறற்சொல்). செவிடு பொல்லாதது.

பாலுக்குப் புறனடை

தெய்வப் பெயர்கள் முதலியன அ∴றிணை முடிவு பெறுதல்

காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே

பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்

ஞாயிறு திங்கள் சொல் என வரூஉம்

ஆயீ ரைந்தொடு பிறவும் அன்ன

ஆவயின் வரூஉம் கிளவி எல்லாம்

பால்பிரிந் திசையா உயர்திணை மேன.

காலம் உலகம் உயிர் உடம்பு ஊழ்த்தெய்வம் வினை பூதம் ஞாயிறு திங்கள் சொல் ஆகிய பத்துடன் அவை போல்வன பிறவுமாக, தெய்வ நிலையுடையவற்றைக் குறிக்க வரும் சொற்கள் எல்லாம் உயர்திணைக்கண் பால் பிரிந்து கூறப்பட மாட்டா; அ∴றிணையாக அமைந்து முடியும். அவர் காலமானார் என்பதை அவரைக் காலம் கவர்ந்தது என்பர். பால் வரை தெய்வம் - ஊழாய் நின்று வாழ்வை வரையறைப்படுத்தும் தெய்வம். சொல்-நாமகள். முன்பு ‘தெய்வஞ்சுட்டிய பெயர்நிலக் கிளவி…. உயர்திணை மருங்கின், பால்பிரிந்திசைக்கும்’ (487) என்றதற்குப் புறனடையாக, அ∴றிணையாகச் சொல்லப்படும் நெறிமுறையை இங்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார், தொல்காப்பியர், மாரி காத்தது, ஊழ் வந்து உருத்தது. உயிர் பிரிந்தது. ஞாயிறு எழுந்தது.

காலம், உலகம் முதலியவை அவ்வாறே நின்று உயர்திணை முடிவு பெறா

நின்றாங்கு இசைத்தல் இவண்இயல் பின்றே.

ஈறு திரியாமல் நின்று, உயர்திணையாய்ச் சொல்லப்படுதல் இங்கு கூறப்பட்ட காலம் உலகம் முதலிய சொற்களுக்கு இயல்பன்று. எனவே குடிமை, ஆண்மை முதலியவாய் முற்சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டவற்றிற்கு இவ்வியல்புண்டு என்பதாம். குடிமை நல்லன், என் பாவை வந்தாள் எனவும் கூறலாம் என்பதாம். இங்கு காலன் கவர்ந்தான் என, ஈறு திரிந்து நின்றே

உயர்திணையாய்ச் சொல்லப்படும். காலம் கவர்ந்தான் என ஈறுதிரியாமல் உயர்திணை முடிபு ஏலாது. அடுத்துவரும் நூற்பா காண்க.

காலம், உலகம் முதலியவை ஈறுதிரிந்து உயர்திணை முடிவு பெறும்

இசைத்தலும் உரிய வேறிடத்தான.

இங்குக் கூறிய காலம். உலகம் என்னும் சொற்கள், ஈறு திரிந்து வேறுபட்டவிடத்து, இவை உயர்திணையாய்ச் சொல்லப்படுதம் உண்டு. வேறு இடத்தான - ஈறு திரிந்து நின்ற இடத்தில். ஊலகம் பசித்தது – உலகோர் பசித்தனர். உடம்பார் அழிவராயின் உயிரார் அழிவர். உலகோர், உடம்பார், உயிரார் என ஈறு திரிந்தவிடத்து உயர்திணை முடிவு பெற்றன.

விதந்து கூறப்படும் சொற்கள் இனமாகிய பிற கருத்துக்களையும் குறிப்பாலுணர்த்தும்

எடுத்த மொழிஇனஞ் செப்பலும் உரித்தே.

விதந்து கூறிய சொற்கள. தமக்கு இனமாகிய பிற கருத்துக்களையும் உணர்த்தும். எடுத்த மொழி – விதந்து கூறிய சொற்கள். 'கையில் அழைப்பிதழ் உள்ளவர்கள் மட்டும் மண்டபத்திற்குள் அனுமதிக்கப்படுவர்.' பிறர் அனுமதிக்கப்பட மாட்டார் என்பது இனம் செப்புதலாகும். 'தமிழ் வாழ்க்' எனில் பிறமொழி வீழ்க என்பது கருத்தன்று. அ.்.து இனம் செப்பாது. ஆதனால்தான் 'செப்பலும் உரித்தே' என்றார். செப்பாமையும் உண்டு என்றவாற. பிறவாறு இனப் பொருளைச் சுட்டுவனவும் உள எனக் காட்டுவர். 'வண்டி பள்ளத்துள் கவிழ்ந்தது' என்ற வழி வண்டியிலிருந்தாரும் கவிழ்ந்தாமை சொல்லாமலே பெறப்படும். சோறுண்டேன் என்றால் துணைக்கறிகள் உண்டாமையும் உணரப்படும். 'மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி' என்றால், 'மகள் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி' என்பதும் பெறப்படும்.

பன்மைக்குரிய உறுப்புச் சொற்கள் சாதி ஒருமையாய் அமைதல்

கண்ணும் தோளும் முலையும் பிறவும்

பன்மை சுடடிய சினைநிலைக் கிளவி

பன்மை கூறும் கடப்பா டிலவே.

தம்வினைக் கியலும் எழுத்தலங் கடையே.

கண், தோள், முலை என்பனவும் இவை போல்வனவும் பன்மைப் பாலுக்குரிய உறுப்புப் பெயர்களாகும். ஆயினம் இவை தமது பன்மைக்கேற்ற வினையொடு முடியும் எழுத்துப் பெறாவிடத்து, பன்மையாகக் கூறும் கடப்பாடுடையனவல்ல. கண் வலித்தது, தொள் உயர்ந்தது, கால் கடுத்தது என்று கூறினாலே போதும். தமக்குரிய பன்மை வினையாற் கூறும் ஈற்றெழுத்தைப்

பெறாவிடத்து இவ்வுறுப்புப் பெயர்களைப் பன்மையால் கூறியாக வேண்டும் என்னும் யாப்புறவில்லை என்பதாம்.

கண் வலித்தன, தோள் தண்ணிய என்னும் போது, பன்மை வினையாற்கூறும் ஈற்றெழுத்தைப் பெற்று அவை பன்மையையும் உணர்த்துகின்றன. தம் வினைக்கு இயலும் எழுத்து — பன்மைக்குரிய வினை இறுதி எழுத்து. அங்ஙனம் கூற வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. இவை சாதி ஒருமையாய், இயல்பாகவே பன்மையைத்தான் சுட்டும். கண்ணிரண்டும் அழுதன. காதிரண்டும் நொந்தன. ஐவிரலும் துடித்தன எனப் பன்மையாற்கூறிப் பன்மைவினை முடிபு தருதலும் உண்டு. உலக வழக்குப்படி தோள்கள் துடித்தன எனப் பன்மை வினை முடிபுக்கு ஏற்பக் 'கள்' விகுதி பெறும் எனக் கூறவும் நூற்பா இடந்தருகிறது.

கிளவியாக்கம் - இயலின் கருத்துக்கள்

தொல்காப்பியத்தில் சொல்லதிகாரத்தில் கிளவியாக்கம் முதல் இயலாக அமைந்துள்ளது. அதில் கூறப்படும் கருத்துக்கள். மக்களென்று சிறப்பித்துச் சுட்டப்படுபவரை உயர்திணை என்பர்; அவரல்லாத பிறவனைத்தும் அ∴றிணை எனப்படும். சொற்கள் அவ்விரு திணைப்பாற்பட்டுப் பொருளுணர்த்தும். ஆடுஉ வறிசொல் (ஆண்பால்), மகடூஉவறி சொல் (பெண்பால்), பலரறி சொல் (பலர்பால்) ஆகிய மூன்று பால் உணர்த்தும் சொற்களும் உயர்திணையினவாகும். ஒன்றறிசொல் (ஒன்றன்பால்), பலவறிசொல் (பலவின்பால்) எனும் அவ்விரண்டு பால் உணர்த்தும் சொற்களும் அ∴றிணையினவாகும். உயர்திணையில் ஆண்மை திரிந்து பெண் தன்மை மிக்குப் பெண்மையைச் சுட்டிக் கூறும் பெயர்ச்சொல்லும் தெய்வத்தைச் சுட்டிக் கூறும் பெயர்ச்சொற்களும் இவையென அறிதற்கான தனியிறுதி நிலைகளை உடையன அல்ல. உயர்திணையிடத்து முப்பால்களிலுமாகப் பிரிந்து வழங்கும். (பேடி வந்தாள், கடவுள் காப்பார்.) னகர ஒற்றை ஈறாகவுடையன ஆடூஉவறி சொற்கள் ஆண்பால். ளகர ஒற்றை ஈறாகவுடையன மகடூஉவறிசொற்கள் பெண்பால். ரகர ஒற்று, பகர இறுதியுடன், மார் ஈற்றுச் சொற்களுட்பட்ட மூன்றும் பலரறி சொற்களாகப் பொருந்தத் தோன்றும் பலர்பால். து று டு எனப்படும் த ற ட மெய்களையூர்ந்த குற்றியலுகர ஈற்றியுடையவை ஒன்றன்பாற் சொற்களாகும். அ, ஆ, வ என்னும் இறுதிகளையுடைய மூவகைச் சொற்களும் பலவின்பாற் சொற்களாகம். முற்கூறிய இருதிணையிடத்து ஐம்பாலையும் அறியச் சொற்களின் இறுதியிலமைந்து வழங்கும் பதினோர் எழுத்துக்களும் வினைச் சொற்களிடத்து விளங்கித் தோன்றும். (பெயரீறாவன எனினும் வினைகளிலேதான் விளங்கித் தோன்றும்.) வினையில் தோன்றும் பாலுணர்த்தும் சொற்களும் பெயரில் தோன்றும் பாலுணர்த்தும் சொற்களும் அவ்வப்பாலுக்கு அவையவையே வரும்; மயங்கிவருதல் கூடாது. பால் மயங்காமை கூறவே, திணை மயங்காமை தானே உணரப்படும். பிற எண், இடங்களும் மயங்கா என்பதும் பெறப்படும். ஆண்மை திரிந்து, பெண்மை சுட்டிய பேடி எனும் பெயர்ச்சொல் ஆண்பால் வினைமுற்றுச் சொற்களுடன் இயைபுபடுவதற்கு இடமில்லை. பேடி வந்தான் என வாராது; பேடி வந்தாள் என்றே

வரும். தன் கருத்தைச் செப்புதலும் ஒன்றையறிய வினவுதலுமாகிய இவற்றை வழுவாமல் போற்றி உரையாடுதல் வேண்டும். வினாவிற்கு மறுமொழியாய் வினாவே வரின், அவ் வினாவும் குறிப்பால் விடைதருதலின், செப்பென்றே கொள்ளப்படும். செப்புதலாகிய விடைகள் நேர்விடையாகாமல் வழுவினாலும் அவ்வாறு விடையாகும்படியானன பொருள் பொதிந்த சொற்களுடன் வருமிடத்து, அவை நீக்கப்பட்டுவனவல்ல. (எனவே வினா வழுவுதல் கூடாது என்பதாம்) விடையிலும் வினாவிலும் உறழ்ந்தும் ஒப்பிட்டும் கூறுங்கால், சினைக்குச் சினையையும் முதலுக்கு முதலையும் என அவ்வப் பொருள்களையே கூற வேண்டும். (மல்லிகைப் பூப்போல் முல்லைப் பூ மணம் மிக்கது. மல்லிகைப் பூவையும் வேங்கை மரத்தையும் ஒப்பிட இயலாது.) முற்கூறியவாறு இல்லாமல் சினையும் முதலும் மாறி, உறழ்ந்தும் ஒப்பிட்டும் கூறப்படுதலுமுண்டு. அதற்குத் தகுதியுடைமையும் சான்றோர் வழக்கும் அடிப்படையாகும். எனவே அவை நீக்கும் நிலைமையின அல்ல. (மதி போலும் முகம், மேகம் போலும் கூந்தல். இவை முதலுக்கும் சினைக்கும் ஒப்புமை கூறுகின்றன.) இனஞ்சுட்ட பண்புணர்த்தும் அடைகளே உலக வழக்கிற் காணப்படுவன. இனஞ்சுட்டாத பண்பு அடைகளுடன் கூடிய பெயர்கள் செய்யுளுள் மட்டுமே காணப்படும். அவை உலக வழக்கிற் காணப்படா. செஞ்ஞாயிறு, வெண் திங்கள் என்பன இலக்கிய வழக்கு. இனம் சுட்டாமை காண்க. உலக வழக்கிற் காணப்படா. செஞ்ஞாயிறு, வெண்திங்கள் என்பன இலக்கிய வழக்கு. இனம் சுட்டாமை காண்க. உலக வழக்கில் வெண்தாமரையை வேறுபடுத்திச் செந்தாமரை என்பது இனம் சுட்டும் பெயரடையாகும். உலகத்து இயற்கைப் பொருள்களை இத்தன்மைத்து எனக் கூற வேண்டும். (நீர் தண்ணிது) செயற்கைப் பொருள்களை ஆக்கச் சொல் கொடுத்துக் கூற வேண்டும். (நீர் சூடானது.) முற்கூறியவாறு ஆக்கச்சொல் கொடுத்துக் கூறும்பொழுது, அதற்கான காரணத்தை முதலிற் கூற வேண்டும். (எரியும் அடுப்பில் வைத்ததால் நீர் சூடானது.) உலக வழக்கில் இங்ஙனம் வரும் ஆக்கச் சொல் காரணமின்றியும் கூறப்படுவதுண்டு. (உடல் நலமானது, உடல் மருந்துண்டதால் நலமானது என்ற காரணம் தொடரில் தொக்கி நிற்கிறது.) ஆணா பெண்ணா எனப் பால் ஐயம் தோன்றியவிடத்து, தான் அறிந்த, அவ் உயர்திணையில் பலர்பாலால் கூறி வினவ வேண்டும். (ஆண் எனில் அங்கு நிற்பவன் யாவன்? ஏனலாம். பெண் எனில் அங்கு நிற்பவள் யாவள்? ஏனலாம். ஆணா பெண்ணா எனத் தெரியாது மயங்கிய நிலையில் அங்கு நிற்பவர் யார்? எனப் பன்மையில் வினவுகிறோம்.) உயர்திணையா அஃறிணையா எனத் திணை ஐயம் தோன்றியவிடத்து “அங்கு தோன்றுகிற உரு(வம்) எது? என்பர். அஃறிணையில் ஒன்றா, பலவா எனவும் அதுவா இதுவா எனவும் வேறுபாடறியாத மயக்கம் தோன்றுமிடதது் “ஒடியவை எத்தனை?” இழந்தவை யாவை” எனப் பன்மையில் பொதுப்படக் கூறி வினவுவர். இவ்விரண்டிடத்தும் இவ்வாறு சுட்டிச் சொல்லுதல் உரித்தாகும். ஐயம் நீங்கியபின் ‘அன்மைச்’ சொல்லை துணிந்த பொருளுக்கு வேறானவற்றொடு சேர்த்துச் சொல்லுதலும் உண்டெனக் கூறுவர். காணப்படுபவர் பெண்ணே என்பது நேரே கூறுதல்,

வண்ணமாகிய பண்பும் சினையாகிய உறுப்பும் முதலைக் குறிக்கும் சொல்லொடு சேர்ந்து அடை + சினை + முதல் என இவ்வரிசை முறை மயங்காமல் கூறப்பட்டு வழங்கும். உயர்திணையில் ஒருவன் ஒருத்தியை, ஒருவர் என உயர்வுப் பன்மையில் கூறுதலும் அ.்.றிணையில் ஒன்றனையும் அவ்வாற உயர்வுப் பன்மையில் கூறுதலும் இலக்கண வழிபட்ட சொல்வழக்காறு அல்ல. அவை உலக வழக்கு வழிப்பட்ட 'உயர்வுப் பன்மை' குறிக்கும் சொல்வழக்காகும். செல்லுதல், வருதல், தருதல், கொடுத்தல் என நிலையாக வழங்கும் நான்கு சொற்களும் தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும் மூன்று இடங்களுக்கும் உரியனவாகும். அவற்றுள் தருதல், வருதல் இரண்டு சொல்லும் தன்மை, முன்னிலை என்னும் இரண்டு இடங்களுக்கு உரியனவாம். (எனக்குத் தந்தான், என்னிடம் வந்தான், உனக்குத் தந்தான், உன்னிடம் தந்தான், உன்னிடம் வந்தான். என்னிடம் சென்றான் என யாரும் கூறுவதில்லை. ஏனைய செல்லுதல், கொடுத்தல் இரண்டும் ஏனைய படர்க்கைக்கு உரியவையாகும். (அவனிடம் சென்றான். அவனுக்குக் கொடுத்தான். எனக்குக் கொடுத்தான் என்பதனிலும் எனக்குத் தந்தான் என்பதே பொருந்தி வருதல் கருதத்தக்கது.) அறியாத நிலையில் ஒரு பொருளை யாது, எவன் (என்னை, என்ன, என்) என வினவுதல். மிகப் பொருத்தமுற அமையும். (அங்கு நிற்பது யாது? இதன் பொருள் எவன்? (என்ன). அறிந்த பொருளில் உள்ள ஐயம் தீர்வதற்குத் தெளிவுதரும் சொல்லாக 'யாது' எனும் வினாச்சொல் அமைதலும் உண்டு. சினையாகிய உறுப்புக்களாயினும் முதற்பொருள்களாயினும் இத்தனை என எண்ணிக்கை அறியப்பட்டவற்றுக்கு, வினைமுடிபு தந்து தொடரமைக்கும் போது,? இறுதியில் முற்றும்மை கொடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். முற்றிலும் இல்லதத ஒரு பொருளைச் சொல்லுமிடத்தும், அதேபோல் முற்றும்மை கொடுத்துக் கூறுதல் இயல்பாகும். எப்பொருளை ஒருவர் வினவி வந்தாலும், அவர் வினவியதல்லாமல் பிறிது பொருள் தன்னிடமிருக்கமாயின், அங்ஙனம் தன்னிடமுள்ளதையே சுட்டி அல்லது இல்லை என்ற கூற வேண்டும். வினவப்பட்ட பொருளையே கூறவேண்டி வரின், அதனுள் யாது, எத்தகையது என விளங்குமாறு சுட்டிச் சொல்ல வேண்டும். அல்லது தன் முன்னுள்ளதைக் காட்டி, இதுதான் உளது எனல் வேண்டும். பொருட்பெயரைச் சொல்லாது, தன் முன்னுள்ளதைக் காட்டி 'இதுவல்லதில்லை' என்பதும் 'இதுதான் உளது' என்பதும் உண்டு. அவை பொருளைத் தொடராது வரும் சுட்டுப் பெயர்களாகும். அங்ஙனம் வரினும் அவை அப்பொருள்களின் வேறுபடாது. அவற்றையே பொருந்தி நிற்கும். இயற்பெயரும் சுட்டுப் பெயரும் வினைமுடிபு கொண்டு ஒருங்கு நடக்கும் தொடர்கள் அமையும் போது, சுட்டுப்பெயரை முதலிற் சொல்லாமல் இயற் பெயரைச் சொல்லி அதன் பின்பாகவே சுட்டுப் பெயரை அமைத்துக் கூறுவர். அங்ஙனமல்லாது சுட்டுப்பெயரை முற்படக் கூறுதல், நயந் தோன்றப் படைக்கும் இலக்கியத்துள் இடம்பெறும். சுட்டெழுத்தை முதலாகவுடைய காரத்தைக் குறிக்க வரும் சொற்களும் முன்னே சுட்டுப் பெயர்களுக்குக் கூறிய இயல்புப்படி, சுட்டப்படும் பொருளுக்குப் பின்னே பொருந்தி வரும். சிறப்புப் பெயர்களுக்கு முன்னதாக இயற்பெயரை அமைத்துக் கூறமாட்டார்கள். அன்றும் இன்றம் எட்டி சாயலன், முனைவர்

சி.இலக்குவனார், முத்தமிழ் காவலர் விசுவநாதம் எனப் பட்டப் பெயர்களும் சிறப்புப் பெயர்களும் போல்வனவற்றை இயற்பெயர்களுக்கு முன்னதாக அமைத்து வழங்குதல் தமிழ் மரபாகும்.

ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் பல்வேறு பெயர்ச்சொற்கள் தொடர்ந்து வருமாயின், வேறு வேறு வினைமுடிபு கொடுத்தல் கூடாது. அங்ஙனம் கொடுப்பின் அவை யாவும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பன எனப் பொருந்த மாட்டா. எனவே ஒரே வினைமுடிபு கொடுத்தல் வேண்டும். செந்தமிழ்க் காவலர் முனைவர் பேராசிரியர் அ.சிதம்பரநாதர் எனக்கு வழிகாட்டினார் என முடிக்க வேண்டும். செந்தமிழ் காவலர் வழிகாட்டினார். முனைவர் தலைமை ஏற்றார் பேராசிரியர் முதல்வரானார் என்று தனித்தனி வினைகொடுப்பின் அவை வேறுவேறு மனிதர்களைக் குறிப்பதாய் விடும். உயர்திணை ஒருவர் தன்மைச் சொல்லுடன் அஃறிணைப் பெயர்களை எண்ணிக் கலந்து கூறுதலை, யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள் ஒருவன் ஒருத்தி என்ற ஒருமை எண்ணின் பொதுப்பிரிபாற்சொற்கள் ஒருமைக்கு மட்டுமே வரும். அல்லாமல் இருவன் இருத்தி என இவ்வாறு எண்ணும் வரிசையில் பிற எண்களுடன் வாரா. எண்ணிக்கை முறையில் கூறப்பட்டு வியங்கோள் முடிபு பெறும் பெயர்கள், திணை விரவி வருதலைத் தவறென்று நீக்கமாட்டார்கள். பால் பருகினார். உணவு உண்டார். பருகுதல் தனி வினை, உண்ணுதல் பொதுவினை, தின்னுவன, பருகுவன, உரிஞ்சுவன பலவற்றுக்கும் பொதுவினை உண்ணுதல். இவற்றுக்குப் பொதுச் சொல் உணவு, சாப்பாடு, அடிசில். எனவே வேறுபட்ட வினைகட்குப் பொதுவான உணவு என்ற சொல்லுடன் பருகினார் என்ற ஒரு குறிப்பிட்ட வினையை இணைத்துக் கூறமாட்டார்கள். பொதுச்சொல்லைப் பொதுவினையால் முடிப்பர் என்பதாம். வேறுவேறு வினைக்குரிய சொற்களை எண்ணிக் கூறும்போதும், அவ்வாறு பொது வினையால் முடிப்பதே அதன் மரபாகும். இரட்டையாகவே வழங்கும் சொற்கள் அங்ஙனம் இரட்டிப்பதினின்றும் பிரித்துத் தனித்துக் கூறப்படா. ஒரு தோட்டத்தில் பிற பொருள்களும் உளவாயினும் அவற்றைத் தவிர்த்து, ‘வாழைத்தோட்டம்’ என ஒரு பெயரால் குறிக்கும் பொதுச்சொற்கள், அங்ஙனம் கூறப்படுவதற்குக் காரணம் அவற்றின் தலைமையும் பன்மையும் பற்றியதாகும். உயர்திணையில் ஆசிரியர் குடியிருப்பு என்றும் அஃறிணையில் ‘தென்னந்தோப்பு’ என்றும் கூறப்படுவனபோல் இவை இருதிணையிலும் அமையும். உயர்திணையிலும் அஃறிணையிலும் பெயராலும் தொழிலாலும் பால் முதலியன பிரிந்து பொருள் தரும் சொற்கள் பலவுள. அவை ஒன்றினொன்று மயங்குதல் கூடா. அவ்வவ் வழக்குப்படி பொருள் உணரப்படும். உயர்திணை, அஃறிணைப் பெயர்களைக் கலந்து எண்ணி முடிக்கும் போது, பெரிதும் அஃறிணை முடிபு கொடுத்தல் செய்யுள் வழக்காகும். பலபொருள் ஒரு சொல் வினையான் வேறுபாடறியப் படுவனவும் வினையால் வேறுபாடறியப் படாதனவுமென அவ்விருவகையினவாகும். வினையால் வேறுபடும் பலபொருள் ஒரு சொற்கள், அவற்றை பேறுபாடறிய உதவும் வினைச்சொல்லாலும் உடன்வரும் இனச்சொற்களாலும் சொல்லப்படும் இடச் சூழல் சார்பாலும் தெளிவாகப் புலப்படும். ஒரே வினைச்சொல்லும் பல பொருள் தருவதுண்டு. அது டம் நோக்கிப் பொருந்தும் பொருளறியப்படும். வினையால் வேறுபடாத பலபொருளொருசொல்,

ஆராயுங்காலத்து, இன்னதெனக் கிளந்து சொல்லப்படும். ஒரு பொருளைச் சொல்லக் கருதியவன், தன் கூற்றினை இன்னதென விளங்கத் தெரிவிக்கும் சொற்களால் கூறுக. குடிமை, ஆண்மை முதலிவாய், குறிப்பால் இவை உயர்திணையின என உணரப்படும் சொற்கள் எல்லாம் இவை உயர்திணையைச் சார்ந்தனவேயாயினும் அஃறிணையாக முடிபேற்று உலகின்கண் வழங்கும். அச்சொற்களாவன: குடிமை, ஆண்மை, இளமை, மூப்பு, அடிமை, வன்மை, விருந்து, குழு, பெண்மை, அரசு, மகவு, குழவி, ஆண்மைதிரிந்த பெயர், உறுப்பு வழிப்பட்ட பெயர் சிறப்புச் சொல், செறற்சொல், விறற்சொல் என்ற பதினெட்டுச் சொற்களாகும். காலம், உலகம், உயிர், உடம்பு, ஊழ், வினை, பூதம், ஞாயிறு, திங்கள், சொல் ஆகிய பத்துடன் அவை போல்வன பிறவுமாகத் தெய்வநிலையுடையவற்றைக் குறிக்க வரும் சொற்கள் எல்லாம் உயர்திணைக்கண் பால்பிரிந்து கூறப்படமாட்டா; அஃறிணையாக முடிவு பெறும். காலம் கொண்டு போனது. உயிர் பிரிந்தது. உலகம் சிரித்தது. இங்குக் கூறப்பட்ட காலம், உலகம் முதலியனவற்றுக்கு ஈறுதிரியாமல் அவ்வாறே நின்று, உயர்திணையாய்ச் சொல்லப்படுதல் இயல்பன்று, இதற்கு முன்பு கூறப்பட்ட குடிமை, ஆண்மை முதலியன அவ்வாறே நின்று உயர்திணையாகக் கூறப்படுதலுமுண்டு என்பதாம். இங்குக் கூறிய காலம் உலகம் முதலியன, ஈறு திரிந்து உயர்திணையாய் வேறுபட்டவிடதத்து, இவை உயர்திணையாய் முடிவுபெறுதலுமுண்டு. விதந்து கூறிய சொற்கள், தமக்கு இனமாகிய பிற கருத்துக்களையுணர்த்தலும் உண்டு. கண், தோள், முலை என்பனவும் பிறவுமாகிய பலவற்றைக் குறிக்கும் உறுப்புப் பெயர்கள், பன்மையாகக் கண்கள், தோள்கள் என்று கூறப்பட வேண்டிய கட்டாயமுடையனவல்ல. தமக்குரிய பன்மை வினையாற் கூறும் இறுதி நிலைகளைப் பெறாவிடத்து அவ்வாறு கூற வேண்டுமென்பதில்லை. பார்த்தது, காது கேட்டது. விரல் துடித்தது. தோள் உயர்ந்தது என்றாலே அவை சாதி ஒருமையாய்ப் பன்மையைச் சுட்டுமென்பதும் வினைக்குரிய ஈற்று எழுத்துக்களைப் பெறுமிடதே அவை பன்மை வடிவாற் கூறப்படுமென்பதும் பெற்றாம்.

வேற்றுமை இயல்

தொல்காப்பியர் வேற்றுமைத் தொடர்களின் இலக்கணத்தை இவ்வியலில் தொடங்குகிறார். பெயர்ப் பொருளை வேறுபடுத்தும் இடைச் சொற்களாகிய உருபுகளையே அவர் வேற்றுமை என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார். “ஒரு பொருளை ஒருகால் வினை முதலாக்கியும் ஒருகாற் செயப்படு பொருளாக்கியும் ஒருகால் கருவியாக்கியும் ஒருகால் ஏற்பதாக்கியும் ஒருகால் நீங்க நிற்ப தாக்கியும் ஒருகால் உடையதாக்கியும் ஒருகால் இடமாக்கியும் இவ்வாறு தம்மை ஏற்ற பெயர்ப் பொருளை வேறுபடுத்தினமையால் வேற்றுமை எனப்பட்டன.” என்றும் “மேல் கிளவியாக்கத்தால் அல்வழித்தொடர் கூறி இனி வேற்றுமைத் தொடர் கூறுகிறா”ரென்றும் தெய்வச்சிலையார் கூறுவன அறியத்தக்கன.

பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்தித் தருவன வினைமுடிபுகளாகிய கொண்டு முடிக்கும் சொற்களாகும். பெயருடன் ஒட்டிநின்று, அதன் பொருளை வேறுபடுத்தும் உருபுகளே, அவ்வேலையைச் செய்வதால், அவற்றின் இன்றியமையாமை உணர்தற்குரியது. பெயர்,ஐ,ஒடு,கு,இன்,அது,கண்,விளி என வேற்றுமை எட்டாகும். இவை அவ்வப்பெயராலேயே ஐ வேற்றுமை ஒடு வேற்றுமை என அழைக்கப்படும். முதல் வேற்றுமை, இரண்டாம் வேற்றுமை எனவும் எண்ணிக்கை முறையில் அழைக்கப்பட்டு, அது பிற்பாடு பெருவழக்காகிவிட்டது. இவ்வியலில் எழுவாய் வேற்றுமை முதலாக ஏழாம் வேற்றுமை ஈறாகவுள்ள ஏழு வேற்றுமைகளின் உருபும் உருபுநிற்குமிடமும் பொருளும் அப்பொருளின் வகைகளும் ஆகியவை முறையே விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. பெயர்க்குரிய இலக்கணமாகப் பயனிலை கோடலும் உருபேற்றலும் காலந் தோன்றாமையும் கூறப்படுகின்றன.

வேற்றுமைகள் மிகப் பலவாகும். எழுவாயாக நிற்றல், செயப்படு பொருளாக நிற்றல், கருவியாக விளங்குதல், ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் நீங்கி நிற்பதாகவும் திகழ்தல், கிழமை எனப்படும் உடைமையும் உரிமையுமாதல், நிகழிடமாதல், விளி ஏற்றல் என இவ்வாறு எட்டு அடிப்படை வேற்றுமைகளையே வரன்முறைப் படுத்த முடிகிறது. தொல்காப்பியர் உள் வகைகளாக விரிப்பனபோல் எத்தனை யெத்தனை விதமாகவோ பெயர்ப் பொருளைத் தொடரின்கண் வைத்து வேறுபடுத்தி உணரலாம். அவற்றிற்கான அடிப்படைகளும் முன்னுதாரணங்களுமே இலக்கணமாகத் தரப்படுகின்றன என அறிதல் வேண்டும்.

வேற்றுமை வகைகள்

வேற்றுமை ஏழு வகைப்படும்.

விளிகொள்ளும் பெயரின்கண்ணுள்ள விளிவேற்றுமையுடன் கூட்ட எட்டாகும்.

அவை பெயர், ஐ,ஒடு,கு,இன்,அது,கண்,விளி என்னும் பெயரையும் முறையையும் உடையன.

முதல் வேற்றுமை – பெயர் வேற்றுமை

பெயர் தோன்றி நிற்கும் நிலையே எழுவாய் வேற்றுமையாம். (தனி உருபு இல்லை).

பெயர் வேற்றுமை பயனிலை கொண்டு முடியும். அப்பெயர்ப் பயனிலைகள் பொருள் உள்ளதெனச் சுட்டுதல், ஏவுதற் பொருள் கொள்ளுதல், செயலிதுவெனல், வினவுதல், பண்புணர்த்தல், பிறிதொரு பெயரைப் பயனிலையாகக் கொள்ளுதல் என்ற ஆறும் அவை போல்வன பிறவும் ஆம். கண்ணன் வந்தான், கண்ணன் எங்கே? முருகன் அழகன்.

பெயர் பல தொடர்ந்து ஒரு தொகையாய் நிற்பனவும் உள; அவையும் எழுவாயாக நின்று முற்கூறிய பயனிலை கொண்டு முடியும். நிலாமதி நங்கை வந்தாள்.

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை முதலிய எவ்விடப் பெயராயினும் வெளிப்படத் தோன்றி நின்று, முற்கூறியவாறு பயனிலை கொண்டு முடிதல் சிறப்புடையதாகும். (அங்ஙனம் வெளிப்படத் தோன்றாது நிற்கும் தோன்றா எழுவாயுமுள, அவை அத்துணைச் செவ்வி உடையன அல்ல என உணர்த்தியவாறு.) 'நடந்து வா!' இதில் 'நீ' – என்பது தோன்றா எழுவாய்.

பெயரும் உருபுகளும்

முற்கூறியாங்கு (சூ.113, 116) உருபுகள் நிலைதிரியாமல் பெயருக்குப் பின் இறுதியில் ஒட்டி நிற்கும். நூலைப்படி, (நூல் + ஐ)

பெயரும் பெயர்த் தன்மையுடையனவுமான சொற்கள் காலங்கட்டா, வினையாலணையும் பெயர்களாகிய ஒரு பகுதியின மட்டும் காலங்காட்டும்.

இரண்டாம் வேற்றுமை – ஐ வேற்றுமை

ஐ வேற்றுமை எனப்படும் இரண்டாம் வேற்றுமை தெரிநிலை வினை குறிப்பு வினை என்னும் இரண்டினடிப்படையில் (செயப்படுபொருளைப் பெற்றுத்) தோன்றும்.

அவ்விருவகை வினையும் காப்பு முதலாக சிதைப்பு ஈறாகக் கூறப்பட்ட இருபத்து எட்டும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய அனைத்தின் அடிப்படையில் அமைவனவாம். காத்தல், ஒப்புமை கூறுதல், ஊர்தல் (தேர் ஊர்தல்), இழைத்தல் (செய்தல்), ஓப்புதல் (விரட்டுதல்), புகழ்தல், பழித்தல், பெறுதல், இழத்தல், காதலித்தல், வெகுளுதல், செறுதல் (பகைத்தல்), மகிழ்தல், கற்றல், அறுத்தல், குறைத்தல், தொகுத்தல், பிரித்தல், நிறுத்தலளவை, முகத்தலளவை, எண்ணலளவை, ஆக்குதல், சார்தல், செல்லுதல், கன்றல் (அடிப்படப் பழகி அதிலேயே மூழ்குதல்), நோக்குதல், அஞ்சுதல், சிதைத்தல் என்பன இருபத்து எட்டு. இவை முன்மாதிரியே. இவை போல்வனவாகிய யாவும் இதனுளடங்கும். மொழியைக் காப்போம். ஊழலை ஒழிப்போம்.

மூன்றாம் வேற்றுமை – ஒடு வேற்றுமை

ஒடு வேற்றுமை எனப்படும் மூன்றாம் வேற்றுமை ஏவுதற் கருத்தாவாகிய வினைமுதலும் கருவியுமாகிய அவ்விரண்டினடிப்படையில் தோன்றும்.

கருவிப் பொருட்டாகிய மூன்றாம் வேற்றுமை அதனின் இயறல் முதலாக இன், ஆன் ஈறாக வரும் பதினொரு உட்பிரிவுகளும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய அவற்றினடிப்படையில் தோன்றும். அதனால் அதுவாதல், அதற்கது தக்கது, அதன் வினைக்கு ஆட்படுதல், அதனால் ஆதல், அதனாற் கோடல், அதனொடு கலத்தல், ஒன்றொடு ஒன்றியமைந்த ஒரு வினைக் கிளவி (உடனிகழ்ச்சி), ஒன்றொடு ஒன்று இயைந்து வேறுவினை கோடல், ஒன்றொடு ஒன்று ஒப்பல்லாதன இணைந்த ஒப்புரை, இன் என்றும், ஆன் என்றும் அமைந்து இங்கு கருவிப் பொருட்டாதல் என்பன பதினொன்று. இன் எனும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு, இங்கு ஏதுப் பொருளில் வரும் ஒட்டாகவுள்ளது. கல்வியால் சிறந்தான்.

நான்காம் வேற்றுமை – குவ்வேற்றுமை

குவ் வேற்றுமை எனப்படும் நான்காம் வேற்றுமை எப் பொருளாயினும் ஏற்றுக் கொள்ளுதலாகிய ‘கோடல்’ பொருளில் வரும்.

அதற்கு வினையுடைமை முதலாக வரும் பத்து உள் வகைகளும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய பொருள் தொடர்கள் நான்காம் வேற்றுமைப் பாற்படும். ஒன்றற்குப் பயன்படுதல், ஒன்றற்கு உடம்படுதல், ஒன்றற்குப் பொருந்திய ஒன்றைச் சுட்டிச் சொல்லுதல், அதுவே அதுவாகும் கோடல் பொருள். ஒன்றற்கு இயைபுடைமை. அதற்கது காரணமாதல், நட்பு பகை காதல் சிறப்பு இவற்றை இதற்கு இது எனல் என வரும் பத்தும் கோடல் பொருளின் வகைகளாகும். வென்றவனுக்குப் பாரிசு கொடுத்தனர்.

ஐந்தாம் வேற்றுமை - இன் வேற்றுமை

இன் வேற்றுமை எனப்படும் ஐந்தாம் வேற்றுமை ‘இதனின் இற்று இது’ (இதனினும் அல்லது இதனைப் போல இத்தன்மைத்து இது) என்னும் பொருளுடையது.

இன் வேற்றுமையின் பொருட் பாகுபாடுகளாக வண்ணம் முதலாக பற்றுவிடுதல் ஈறாக இருபத்தெட்டுப் பண்புகளும் செயல்களும் அவை போல்வன பிறவும் அமையும். வுண்ணம், வடிவம், அளவு, சுவை, தண்மை, வெம்மை, அச்சம், நன்மை, தீமை, சிறமை, பெருமை, வன்மை, மென்மை, கடுமை, முதுமை, இளமை, சிறத்தல், இழித்தல், புதுமை, பழமை, ஆக்கம், இன்மை, உடைமை, நாற்றம், தீர்தல், பன்மை, சின்மை, பற்று விடுதல் என்பன அவை. பாலிற் பழம் இனிது.

ஆறாம் வேற்றுமை – அது வேற்றுமை

அது வேற்றுமை எனப்படும் ஆறாம் வெற்றுமை இதனது இது எனும் வாய்பாட்டுக் கிழமைப் பொருளுடையது. அது தன்னுடன் தொடர்புடைய தற்கிழமையும் பிறிதாக நிற்கும் பிறிதின் கிழமையும் ஆகிய இருதன்மையுடையது.

இயற்கையின் முதலாய பதினேழும் அவைபோலும் கிழமைப் பொருள்கள் பிறவும் இதன் உட்பாகுபாடுகளாகும். இயற்கை, உடைமை, உறவுமுறை, கிழமை (உரிமை), செயற்கை, முதுமை, வினை(செயல்), கருவி, துணை, கலம் (பத்திரம்), முதல், ஒருவழி உறுப்பு(சினை), குழு, மொழிப்படைப்பு, நிலை (பதவி முதலியன), வாழ்ச்சி(வசித்தல்), திரிந்து வேறுபடுவது என்பன பதினேழும் இவைபோல இப்பண்புடன் தோன்றும் பிற தொடர்களும் ஆறாம் வேற்றுமைப் பாற்படும். எனது வீடு, கம்பரது காப்பியம்.

ஏழாம் வேற்றுமை – கண் வேற்றுமை

கண் வேற்றுமை எனப்படும் ஏழாம் வேற்றுமை வினை நிகழ் சூழலும், இடமும் காலமும் எனும் அவ்வகைப்பட்ட பொருட்குறிப்பின் அடிப்படையில் தோன்றும். ‘இடப்’ பொருளே ஏழாம் வேற்றுமையாம்.

கண் வேற்றுமை இடப்பொருள்தரும் பல்வேறு சொற்களையே தன் உருபுகளாகக் கொண்டிலங்கும். இடப்பொருட் பாகுபாடுகளையும் அவ்வுருபுகளே விளங்கும். கண் முதலாக எண்ணப்படும் பத்தொன்பதும் அவை போல்வன பிவவும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பாற்படும். கண், கால், புறம், அகம், உள், உழை, கீழ், மேல், பின், சார், அயல், புடை, தேஎம், முன், இடை, கடை, தலை, வலம், இடம் என்பன அவை. மு.வ. அரங்கின்கண் விழா நடந்தது.

வேற்றுமைத் தொகைகள் உருபும் பொருளுமாக விரிதல்

வேற்றுமைப் பொருள் உருபுடன் தொக்கு நிற்பதுண்டு. மறைந்து நிற்கும் அப்பொருளை விரிக்கும் பொழுது, இறுதியில் நின்று நடக்கும் உருபும், பொருளுமாகத் தொக்கு நிற்பவை விரிந்து, பலவிதமாகப் பொருள் தந்து இசைக்கும். அங்ஙனம் பொருளுணர்த்த வல்ல அனைத்துச் சொற்களும் அதற்குரியவாம். இதனைப் பிற்காலத்தில் ‘உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை’ என்றனர். நூல் நயம் - நூலின் கண் உள்ள பொருள், தொடர், அணி முதலியவற்றின் நயம்.

வேற்றுமையியல்

வேற்றுமை வகைகள் - வேற்றுமை வகை ஏழு

வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப.

வேற்றுமையாவன ஏழென்று சொல்லுவர் புலவர்.

எட்டாம் வேற்றுமை

விளிகொண் வதன்கண் விளியோடு எட்டே.

விளிகொள்ளும் பெயரின்கண் உள்ள விளிவேற்றுமையோடு கூட்ட வேற்றுமை எட்டாகும். விளிவேற்றுமைக்கு வேறு உருபில்லை; விளிகொள்ளும் பெயரே விளிவேற்றுயாமென்பார். ‘விளி கொள்வதன்கண் உள்ள விளி’ என்றார்.

வேற்றுமையின் பெயரும் முறையும்

அவைதாம்,

பெயர், ஐ ஒடு கு

இன் அது கண் விளிஎன்னும் ஈற்ற

ஆவை பெயர் வேற்றுமை, ஐ வேற்றுமை, ஒடு வேற்றுமை, குவ்வேற்றுமை, இன்வேற்றுமை, அது வேற்றுமை, கண் வேற்றுமை, விளி வேற்றுமை என்னும் வகைமையின. ஈற்ற – வகைமையின.

முதல் வேற்றுமை

எழுவாய் வேற்றுமை அல்லது பெயர் வேற்றுமை

அவற்றுள்

எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.

அவற்றுள் எழுவாய் வேற்றுமை என்பது, பெயர் மட்டும் வெளிப்பட்டு நிற்கும் நிலையாகும். பெயர் தோன்றுநிலை – பெயர் வெளிப்பட்டு நிற்பதொன்றே அதன் இயல்பாகும்; வேறு உருபில்லை.

எழுவாய் ஏற்கும் பயனிலைகள்

பொருண்மை சுட்டல வியங்கொள வருதல்

வினைநிலை உரைத்தல் வினாவிற்கு ஏற்றல்

பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதல்என்று

அன்றி அனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே.

பெயர் எனப்பட்ட எழுவாய் வேற்றும பயனிலை கொண்டு முடியும். பொருளிதுவெனக் கூறும் பொருண்மை சுட்டல், ஏவல் பொருள் கொள்ளுதல், வினைநிலை கூறுதல், வினவுதலுக்குப் பொருந்துதல், பண்புணர்த்துவதற்கு வருதல், பெயரையே பயனிலையாகக் கொள்ளுதல் என்ற அறுவகையும் அவை தவிர, அவ்வாறான அனைத்தும் அப்பயனிலையாக வரும். மரம் உளது. மகனே வா. மாடு மேய்கிறது. அது யாது, காடு கரிது. அவன் முருகன்.

பெயர்த்தொகைகளும் பயனிலை கொள்ளுதல்

பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே

அவ்வும் உரிய அப்பா லான.

ஒரு பெயர் மட்டுமின்றிப் பெயர் பல தொடர்ந்து தொகைச் சொற்களாய் நிற்பனவுமுள. அவையும் எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்று பயனிலை கொண்டு அத்தன்மைத்தாய் முடியும். பெயரினாகி தொகை: பனைமரம், மதிமுகம், சோழன் நலங்கிள்ளி, பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி. இவை பெயர் பல தொடர்ந்து, ஒரே பொருளைக் குறிப்பன. மதிமுகம் அழகிது. உவமைத் தொகை எழுவாயானது. பிறவும் அன்ன.

எழுவாயும் தோன்றா எழுவாயும்

எவ்வயின் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி

அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை ஆகிய அனைத்து இடப்பெயர்களும், வெளிப்படத் தோன்றி நின்று, அவ்வாறு பயனிலை பெற்று நிற்றல் அவற்றிற்குச் செவ்விதாகும் என்பர் எவ்வயின் பெயரும் - எவ்விடப் பெயரும். வெளிப்படத் தோன்றி நிற்றல் செவ்விது என்பதால், வெளிப்படத் தோன்றாது நிற்றலும் அவற்றிற்கு இயல்பு என்பது பெறப்படும். அவ்வியல் நிலையல் - முற்கூறியாங்கு பயனிலை கொண்டு முடியும் இயல்புகளில் நிற்றல், ‘சாத்தா உண்டாயா’ என்ற விடத்து ‘உண்டேன்’ என்ற மறுமொழியில் யான் எழுவாய் வெளிப்படத் தோன்றவில்லை. இச்

சூத்திரம் பொதுவாக எழுவாய் வெளிப்பட, நன்கு அறிய நிற்றலின் சிறப்பைக் கூறுகிறது. தோன்றா எழுவாயும் உள என்ற குறிப்பையும் இதனாலறியலாம்.

பெயரும் உருபுகளும்

உருபு பெயரில் நிற்குமிடம்

கூறிய முறையின் உருபுநிலை திரியாது

ஈறுபெயர்க் காகும் இயற்கைய என்ப.

முன்பு புணரியலுள் வேற்றுமை உருபுகள் இவையெனவு பெயருக்குப் பின் வேற்றுமையுருபுகள் நிற்குமெனவும் கூறிய முறைமைப்படி, உருபுகள் தம் வடிவுநிலை திரியாமல் பெயர்களுக்கு இறுதியில் வந்துநிற்கும் இயல்லையுடையன என்ற கூறுவர். உருபகள் நிலை திரியாமல் பெயர்க்கு ஈறாகும் என்க. முருகனை – முருகன் + ஐ. தலைமையில் - தலைமை + இல்

பெயரின் இயல்பு

பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா

தொழில்நிலை ஒட்டும் ஒன்றலங் கடையே.

பெயராக நிற்கும் இயல்புடைய எழுவாய் வேற்றுமைச் சொற்கள் காலம் தோன்றாவாய் நிற்கும். தொழில் நிலை ஒட்டாகிய ஒன்று – அதாவது வினையைச் சார்ந்துவரும் வினையாலணையும் பெயராகிய ஒருவகைத் தொழிற்பெயர் மட்டும் காலம் காட்டும். அஃதல்லாத யாவும் காலங்காட்டா என்பதாம். பெயரும், பெயர்த்தன்மை பெற்றனவும் எழுவாயாக வந்து நிற்றலின், எழுவாயைப் ‘பெயர்நிலைக் கிளவி’ என்றார். தொழிற்பெயர் – வினைப்பெயர்.

மணவாளன், மன்னன், வள்ளி, மலர், மரம் - பெயர்கள் காலம் காட்டா. படிப்பவன், நடித்தவன், நிற்கின்றவன் - வினையாலணையும் பெயர்களாகிய இவை காலம் காட்டின.

இரண்டாம் வேற்றுமை: ஐ வேற்றுமையும் பொருளும்

இரண்டா குவதே,

ஐஎனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி;

எவ்வழி வரினும் வினையெ வினைக்குறிப்பு

அவ்விரு முதலின் தோன்றும் அதுவே.

இரண்டாம் வேற்றுமையாக அமைவது ஐ எனப் பெயர்கொண்ட வேற்றுமைச் சொல்லாகும். அது பலவகையாக வரும். எவ்விதமாக வந்தாலும் வினையும் வினைக்குறிப்புமாகிய அவ்விரண்டின் நிலைக்களத்தில் அவ்வேற்றுமை தோன்றும். ஐ வேற்றுமை என்பதே பெயர். அஃது

இரண்டாவதாக எண்ணப்படுவதால், இரண்டாம் வேற்றுமை எனப்பட்டது. ஐ உருபு இடைச் சொல்லாதலின் வேற்றுமைக் கிளவி என்றார். பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்துவது அதுவேயாகும். ஏவ்வழிவரினும் - அடுத்த நூற்பாவில் அது வருமிடங்களை அடுக்கிக் கூறுகிறாராதலின், ஈண்டு அவ்வாறு எவ்விடத்து வரினும் என்றார். கருத்தா வினை செய்கிறது. அது எழுவாய் வேற்றுமை. அவ் வினை சென்று சேருமிடம் அல்லது அவ்வினை சென்று செயற்படுமிடம் செயப்படுபொருளாகும். ஐ வேற்றுமைப் பொருள் செயப்படுபொருள் என்றாலும். வினையின்றி அஃதில்லையாதலின் தெரிநிலை வினையையும் குறிப்பு வினையையும் சுட்டி, அம் முதலின் தோன்றும் - அவ் அடிப்படையில் அதாவது அவ்வினை நிமித்தமாக அவ்வேற்றுமை தோன்றுமென்றார். பந்தை அடித்தான். ஆங்கிலத்திலும் வினைச் சொல்லைக் கூறி, எது யார் எனக் கேட்டு வரும் விடையை எழுவாயாகவும் எதை, யாரை, எனக் கேட்டு வரும் விடையைச் செயப்படுபொருளாகவும் கண்டுகொள்வதை ஒப்பு நோக்குக. அப்போதுதான் வினையின் அடிப்படையில் ஐ வேற்றுமை தோன்றுமென்ற தொல்காப்பிய நுட்பம் புலப்படும். பொன்னை உடையான்; புகழை உடையான் என்பன குறிப்பு வினைமுற்றடிப்படையின.

ஐ வேற்றுமைப் பொருட் பாகுபாடுகள்

காப்பின் ஒப்பின் ஊர்தியின் இழையின்
ஓப்பின் புகழின் பழியின் என்றா
பேறலின் இழவின் காதலின் வெகுளியின்
சேறலின் உவத்தலின் கற்பின் என்றா
அறுத்தலின் குறைத்தலின் தொகுத்தலின் பிரித்தலின்
நிறுத்தலின் அளவின் எண்ணின் என்றா,
ஆக்கலின் சார்தலின் செலவின் கன்றலின்
நோக்கலின் அஞ்சலின் சிதைப்பின் என்றா
அன்ன பிறவும் அம்முதற் பொருள
என்ன கிளவியும் அதன்பால என்மனார்.

காப்பின் முதலாக சிதைப்பின் ஈறாக இருபத்து எட்டும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய அவற்றினடிப்படையில் (அவை காரணமாக), வினையுமம் வினைக் குறிப்புமென வருவனவெல்லாம் ஐ வேற்றுமை சார்ந்தன என நூற்புலவோர் கூறுவர். அம்முதற் பொருள – முற்சூத்திரத்தல் வினையும் வினைக்குறிப்புமாகிய ‘அவ்விரு முதலின்’ என்பட்டவை. அதன் பால – ஐ வேற்றுமைப் பால. காப்பின் என்பது ‘ஊரைக் காத்தான்’, ‘நாட்டைக் காப்பாற்றினான்’ என இவ்வாறு வரும் பொன்னை ஒப்பான், தேரை ஓட்டினான் எனச் சொல்லிப் பர்க்க. இழை - இழைத்தல், இயற்றுதல், ஓப்பின் - விரட்டுதல். கிளியை ஓப்பினாள். என்றா என்பது எண்ணிடைச்

சொல். செறல் - சினத்தல். கற்பு – கற்றல், நிறுத்தல்-நிறுத்தலளவை. பொன்னை நிறுத்தான் அளவு –முகத்தலளவை. அரிசியை அளக்கும். எண்-எண்ணலளவை. காய்களை எண்ணும். செலவு – செல்லுதல். வுழியைக் கடந்தான். கன்றல் - அடிப்படப் பழகுதல், சூதினைக் கன்றம் - அதிலேயே பழகிப் போனான் என்பதாம். கதிரை நோக்கும், கள்ளரை அஞ்சும். நாட்டைச் சிதைக்கும் என இவ்வாறு வரும். அன்ன பிறவும், என்ன கிளவிம் என்பன. இவை போல் வருவன அளவிறந்தன என்பதை உணர்த்தும். இவ்வினைச் சொற்களின் அடிப்படையில் செயப்படுபொருள் தோன்றிலின், இவற்றை எண்ணிச் சொல்லியுள்ளார். பெயர் வினையுடன் சேரும் போது, அவ்வினைக் கேற்பப் பெயர். வேற்றுமை உருபேற்கும். தேரை ஓட்டினான், தேரின்கண் ஏறினான் என இவற்றை மாறி வரும். இவ்வாறு வேற்றுமைப் படுவன எல்லையற்றவை. அவற்றையும் ஒரு வகை தொகைப்படுத்திக் காட்ட முயல்வது வியப்பளிக்கிறது.

மூன்றாம் வேற்றுமை

ஒடு வேற்றுமையையும் பொருளும்

மூன்றாகுவதே,

ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி;

வினைமுதல் கருவி அனைமுதற்று அதுவே.

மூன்றாம் வேற்றுமையாக அமைவது ஒடு எனப் பெயர் கொண்ட வேற்றுமைச் சொல்லாகும். வினைமுதலும் கருவியுமாகிய அவ்விரண்டு அடிப்படைகளையும் காரணமாகக் கொண்டு அ.ஃ.தமையும்,, முதல் வேற்றுமை கருத்தாபற்றியும் இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படுபொருள் பற்றியும் அமைவனவெனின், மூன்றாம் வேற்றுமை கருவி பற்றியதாயமைகிறது. வினைமுதல் கருவியாகக் கூறப்படுதலுமுண்டு. அரசனால் கோயில் கட்டப்பட்டது. தச்சனால் செய்யப்பட்டது. கற்களால் கோயில் கட்டப்பட்டது போல்வன பல்வகைப்பட்ட கருவி பற்றியனவாகும். முன்பு ஒடு வேற்றுமைக்குச் செல்வாக்கு மிகுதி. ஆன், ஆல் உருபுகள் அதிக வழக்குப் பெறாத காலம் அது. கொடியொடு துவக்குண்டான் - கொடியால் சுற்றிக் கொள்ளப்பட்டான். ‘வாளொடு என்பயன்?’ – வாளால் என்ன பயன்? ‘மனத்தொடு வாய்மை மொழியின்’ – மனத்தால் உணர்ந்து உண்மை பேசினால். பிற்பாடு ஆன், ஆல், ஒடு, ஓடு என இவ்வுருபுகள் எண்ணப்பட்டன. இன் என்பதும் காரணப் பொருட்டாக வரும்போது இதில் சேர்ந்தது.

ஒடு வேற்றுமைப் பொருட் பாகுபாடுகள்

அதனின் இயறல் அதன்தகு கிளவி

அதன் வினைப் படுதல் அதனின் ஆதல்

அதனின் கோடல் அதனொடு மயங்கல்

அதனொடு இயைந்த ஒருவினைக் கிளவி

அதனொடு இயைந்த வேறுவினைக் கிளவி

அதனொடு இயைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை

இன்ஆன் ஏது ஈங்கென வரூஉம்

அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

ஆதனின் இயறல் - அதுவே அதுவாக ஆதல். மண்ணிற் செய்த குடம், மண்ணே குடமாயிற்று. இங்கு இன் உருபு வந்துள்ளது. 'அதனின்' எனச் சூத்திரத்திலேயே இன் உருபு கருவிப் பொருளில் வந்துள்ளது காண்க. இது முதலாகப் பதினொரு வகையான கருவிப் பொருண்மைகளைக் கூறி, இவையும் இவை போல்வன பிறவும் மூன்றாம் வேற்றுமைப் பாலன என்று கூறுவர் அறிஞர் என முடிக்கின்றார் தொல்காப்பியர்.

அதன்தகு கிளவி – அதற்கது தக்கதென்பது. உழைப்பால் சிறந்த உத்தமர். அதன் வினைப் படல் - அதனால் ஆனவினைக்கு ஆட்படுதல். வாளல் வெட்டப்படுதல். ஆதனின் ஆதல் - இன்ன காரணத்தால் ஆனதென்பது வணிகத்தால் செல்வனாயினான். ஆதனிற் கோடல் - இன்னதால் கொள்ளப்பட்டதெனல். காசால் கிடைத்த நலம். அதனொடு மயங்கல் - ஒன்றொடு ஒன்று கலந்ததால் ஏற்பட்டது. பாலொடு தேன் கலந்தது. அதனொடு இயைந்த ஒருவினைக் கிளவி – போரொடு மாவீரன் வந்தான். தந்தையொடு மகன் வந்தான். அதனொடு இயைந்த வேறுவினைக் கிளவி – குளத்தொடு கோயிலமைத்தான். ஒன்று காரணணமாக மற்றொன்று அமைக்கப்பட்டது. அதனொடு இயைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை – பூவொடு சேர்ந்த நார் போலச் சிறப்புற்றான். பூவும் நாரும் தம்முள் ஒப்பில்லாதன இணைந்து, பிறிதொன்றற்கு ஒப்பானது ஒப்பல் ஒப்புரையாகும்.

அதனொடு இயைந்த ஒரு வினைக் கிளவிக்கு, அரசரொடு படைகள் வந்தன என்று காட்டுவதை 'உடனிகழ்ச்சிப் பொருள்' என்பர். 'அதனொடு' எனவரும் நான்கும் உடனிகழ்ச்சியோடு ஒருபுடைத் தொடர்புடையனவாதல் காண்க.

இன் ஆன் ஏது - இவ்விடத்து அல்லது இக்காலத்து இதனின் இயன்றது இது என்றோ இதனான் இயன்றது இது என்றோ கூறும் காரணப் பொருட்டாய் அமைவன. ஏது – காரணம். காரணமும் ஒரு கருவியாதலறிக. இன், ஆன் என்பன உருபுகளாகக் கருதப்பட்டன. ஆன் உருபே செல்வாக்கு மிக்கதாயிற்று. ஆல் என்பது உலக வழக்கு. இன் ஐந்தன் உருபு. இவண் காரணப் பொருட்டு.

நான்காம் வேற்றுமை
குவ்வேற்றுமையும் பொருளும்

நான்கா குவதே,

கு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி;

எப்பொரு ளாயினும் கொள்ளும் அதுவே.

நான்காம் வேற்றுமையாக அமைவது ‘கு’ எனப் பெயர்கொண்ட வேற்றுமைச் சொல்லாகும். எப்பொருளாயினும் ‘ஏற்றுக் கோடற்’ பொருளில் அது வரும். ‘பெயரிய’ – எனத் தொடர்ந்து சுட்டுதலால் ஐ வேற்றுமை, ஒடு வேற்றுமை, குவ்வேற்றுமை எனப் பெயர் சுட்டுதலே ஆசிரியர் கருத்தாதல் அறியலாம். ஒன்றாகுவதே முதலானவை எண்ணிக்கைப் படுத்திச் சொல்ல வந்தனவே. பிற்காலத்தில் முதல் வேற்றுமை, இரண்டாம் வேற்றுமை என அவையே பெயராயின. கொள்ளும் - ஏற்கும். ஏற்றுக்கொள்ளும். கண்ணகிக்குக் கோட்டம் கட்டினர்.

குவ் வேற்றுமைப் பொருட்பாகுபாடுகள்

அதற்குவினை யுடைமையின் அதற்குடம் படுதலின்

அதற்குப்படு பொருளின் அதுவாகு கிளவியின்

அதற்குயாப் புடைமையின் அதன்பொருட் டாதலின்

நட்பின் பகையின் காதலின் சிறப்பின்என்று

அப்பொருட் கிளவியும் அதன் பால என்மனார்.

அதற்கு வினையுடைமை முதலாக வரும் பத்துப் பொருளும் அவை போன்றமையும் பொருட்தொடர்களும் நான்காம் வேற்றுமைப் பால என்பர் புலவர். அதற்கு வினையுடைமை – ஒன்றற்குப் பயன்படு மாறமைதல். பட்டத்திற்குப் படித்தான். அதற்கு உடம்படுதல் - ஒன்றற்கு அல்லது ஒருவருக்கு உடம்படுதல். தலைமை தாங்குவதற்கு உடம்பட்டார். அதற்குப் படுபொருள் - ஒன்றற்குப் பொருந்திய தொன்றைச் சுட்டிச் சொல்லுதல். நிலவுக்குத் தன்மையும் ஞாயிற்றுக்கு வெம்மையும் போல. அதுவாகு கிளவி – ஏற்கும் பொருளும் ஏற்கப்படுவதும் ஒரே பொருளாதல். குடத்துக்கு மண், தாலிக்குப் பொன். ஆதற்கு யாப்புடைமை – ஒன்றற்கு இயைபுடைமை. பாட்டுக்கு இசைந்த பண், பிணிக்கு மருந்து. அதன் பொருட்டாதல் - அதற்கு அது காரணமாதல். பொருட்டு – காரணம், நிமித்தம், மழைக்குக் குடை பிடித்தல், கூழுக்குக் குற்றவேல் செய்தல், கம்பன் காசுக்குப் பாடினான், ஔவை கூழுக்குப் பாடினாள் என்பர். நட்பு – எனக்கு நண்பன் பகை – பாம்புக்குப் பகை கீரி. காதல் - அன்பு. எனக்கு அவள் காதலி. சிறப்பு – மன்னர்க்கு மன்னன். இன்யாவும் அசைநிலைகள்; எண்ணிக்கைப் பொருள்தருவனவும் ஆம். அப்பொருட் கிளவியும் அத்தைகய பொருள்தரும் சொற்கள் யாவும். எனக்கு மகன் எனவும் என் அத்தைக்கு இவர் கணவர் எனவும் உறவு கூறப்படும். இதுபோல ‘இதற்கு இது’ என வருவன யாவும் நான்காம் வேற்றுமையுள் அடங்கும். அதற்குடம்படுதல், அதற்கு யாப்புடைமை போல்வன உடம்பொடு புணர்த்தல் போல் அமைந்து, அவையே எடுத்துக்காட்டுப் போலவும் விளங்குதல் காண்க.

ஐந்தாம் வேற்றுமை: இன் வேற்றுமையும் பொருளும்

ஐந்தா குவதே,

இன் எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி;

இதனின் இற்றுஇது என்னும் அதுவே.

ஐந்தாம் எண்ணிக்கைகுரியதாக அமைவது ‘இன்’ என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்லாகும். அதன் பொருள் ‘இப்பொருள் போல இத்தன்மையுடையது இப்பொருள்’ அல்லது ‘இப்பொருளின்றும் இத்தன்மையடைந்தது இது’ என்பதாம். இற்று - இத்தன்மைத்து. இதனின் - இற்று - இது. இதனைப் போலக் கருப்பு நிறமுடையது இது – காக்கையிற் கரிது களம்பழம்; இதனைவிடச் சிறப்புடையது. இது – படிப்பிற் சிறந்தது பட்டறிவு இதனின் நீங்கியது இது – காட்டின் நீங்கிய யானை என இவ்வாறு வருவன பலவும் அடங்க ‘இதனின் இற்று இது’ என்பது வாய்பாடாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இன் வேற்றுமைப் பொருட்பாகுபாடுகள்

வண்ணம் வடிவே அளவே சுவையே

தண்மை வெம்மை அச்சம் என்றா,

நன்மை தீமை சிறுமை பெருமை

வன்மை மென்மை கடுமை என்றா,

முதுமை இளமை சிறத்தல் இழித்தல்

புதுமை பழமை ஆக்கம் என்றா,

இன்மை உடைமை நாற்றம் தீர்தல்

பன்மை சின்மை பற்று விடுதல்என்று

அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

ஐந்தாவதாகிய இன் வேற்றுமையின் பொருள்களாக, வண்ணம் முதலிய இருபத்தெட்டுப் பண்புகளும் செயல்களும் அமைவனவாம். அவை போல்வன பிறவும் அவ்வேற்றுமைப் பால என்ற நூற் புலவர் கூறுவர். வண்ணம் (நிறம்), அளவு. இதனிற் கொடியதிது என்பது அச்சம். தீயிற் கடிதவர் தீச்சொல் என்பது கடுமை. ஓதலிற் சிறந்தது ஒழுக்கமுடைமை – சிறத்தல். உலகிற் படையது குமரிநாடு – பழைமை. இரும்பின் ஆன ஏணி (ஆக்கம்). அவனின் இவன் வறியன் - வறுமை. இதனின் மணக்கும் இது – நாற்றம். பழியின் நீங்குதல் - தீர்தல். புண்புடையாரிற் பலர் எளியவர்கள். இல்லறத்திற் பற்று நீங்கினான் - பற்று விடுதல். இதனின் இற்று இத என்ற வாய்பாட்டை ஒவ்வொன்றிலும் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும். என்றா என்பன எண்ணிடைச்

சொற்கள் பிறவெல்லாம் இதனின் நன்று இது, இதனின் வலிது இது என இவ்வாறு சொல்லிப் பார்க்கத்தக்கன.

ஆறாம் வேற்றுமை

அது வேற்றுமையும் பொருளும்

ஆறா குவதே,

அது எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி;

தன்னினும் பிறிதினும் இதனத இதுஎனும்

அன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே.

ஆறாம் எண்ணிக்கையில் வருவது. அது எனப் பெயர்கொண்ட வேற்றுமைச் சொல்லாகும். அது 'இதனது இது' என்னும் உடைமைப் பொருளுடையது. அது தன்னுடன் ஒட்டிய பொருளானும் (தற்கிழமை), தன்னிற் பிறிதாகிய பொருளானும் (பிறிதின் கிழமை) 'இப் பொருளினது இப்பொருள்' என வரும். அத்தகைய வாய்பாட்டுச் சொற்களானமைந்த 'கிழமைப் பொருளை' (உடைமை, உரிமை) உடையது அது. விரலது நீளம் - தற்கிழமை. எனது மோதிரம் - பிறிதின் கிழமை.

'இதனின் இற்று இது', 'இதனது இது' என வாய்பாடாகக் கூறுவது, வேற்றுமைகளின் பன்மை நோக்கியது. எத்தனை விதமாகவும் கூறலாம்.

அது வேற்றுமைப் பொருட்பாகுபாடுகள்

இயற்கையின் உடைமையின் முறைமையின் கிழமையின்

சேயற்கையின் முதுமையின் வினையின் என்றா,

கருவியின் துணையின் கலத்தின் முதலின்

ஒருவழி உறுப்பின் குழுவின் என்றா,

தெரிந்துமொழிச் செய்தியின் நிலையின் வாழ்ச்சியின்

திரிந்துவேறு படூஉம் பிறவும் அன்ன

கூறிய மருங்கில் தோன்றுங் கிளவி

ஆறன் பால என்மனார் புலவர்.

இங்கு குறித்த பதினேழு பொருளும் பிறவுமாகிய, அத்தைகைய 'இதனது இது' எனும் வாய்பாட்டின் வழித் தோன்றும் சொற்றொடர்கள் எல்லாம் ஆறாம் வேற்றுமைப் பால என்று புலவோர் கூறுவர். 'அன்ன கூறிய மருங்கில் தோன்றும் கிளவி' — அத்தகைய, முற்கூறிய 'இதனது இது' என்ற வாய்பாட்டின்படி தோன்றம் தொடர்கள். இயற்கை - இயல்பு. மாணவனது

அறிவு, நாட்டது செல்வம். முறைமை – பிறப்புறவு. ஆவினது கன்று (உயர்திணையாயின் ‘அது’ கெட்டு குவ்வுருபு வருமென்பர். கிழமை – உரிமை. முருகனது நிலம். செயற்கை – மணியினது வடிவம். முதுமை – அறிவினது முதிர்ச்சி, வினை – முரகனது இசை, எனது வாள் (கருவி), எனது துணை, கலம் - ஓலை, பத்திரம், எனது கலம் அல்லது எனது வீட்டுப்பத்திரம். முதல் - முதலது கிழமை. எனது மாடு, ஒரு வழி உறுப்பு – ஒரு முதலின் பகுதியாகிய உறுப்பு. மாட்டது கொம்ப, கட்டிலதுகால். குழு - கூட்டம். மக்களது கூட்டம். தெரிந்து மொழிச் செய்தி – தெரிந்து மொழியாற் செய்யப்படும் செயல்; செய்யப்படும் செய்யும் (படைக்கப்படும் இலக்கியம்), கபிலரது பாட்டு. நிலை-நிலைமை. கண்ணனது இளமை, வாழ்ச்சி – வாழ்க்கை, கிணற்றது தவளை (கிணற்றில் வாழ்வது), திரிந்து வேறுபடும் பிற – ஒன்று திரிந்து ஒன்றாவன. ஏள்ளினது பொறி. இவ்வாறே கூறிப் பார்க்கத்தக்கன.

ஏழாம் வேற்றுமை

கண் வேற்றுமையும் பொருளும்

ஏழா குவதே,

கண் எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி;

வினைசெய் இடத்தின் நிலத்தின் காலத்தின்

அனைவகைக் குறிப்பின் தோன்றும் அதுவே.

ஏழாம் எண்ணிடத்தது கண் எனப் பெயர் கொண்ட வேற்றுமைச் சொல்லாகும். அது வினை நிகழிடமும் (சூழலும்) நிலமும் காலமும் எனும் அவ்வகைப்பட்ட கொருட்குறிப்பின் அடிப்படையில் தோன்றும். அவ்வகைக் குறிப்பின் - அம்மூவகைக் குறிப்பின்படி. முழைக்கண் புறப்பட்டான் (வினைநிகழிடமாகிய சூழல்), வீட்டின்கண் இருந்தான் (நிலம்). தைக்கண் திருமணம் (காலம்).

கண் வேற்றுமை உருபுகள் அல்லது கண் வேற்றுமைப் பொருட்பாகுபாடுகள்

கண் கால் புறம் அகம் உள் உழை கீழ் மேல்

பின் சார் அயல் புடை தே வகை எனாஅ.

முன் இடை கடை தலை வலம் இடம் எனாஅ.

அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

கண் முதலாக எண்ணப்பட்ட பத்தொன்பது இடப்பொருள் தரும் உருபுகளும், அவை போல்வன பிறவும் கண் வேற்றுமைப் பால என்பர் புலவர். கண் - அரங்கின்கண் கூட்டம் நிகழும். கால் - ஊர்க்கால் செய். புறம் - எயிற் புறந்திருந்தான். அகம் - எயிலகத்திரந்தான். உள் - காட்டினுள் சென்றான். என்னழை வந்தான், படிக்கீழ் உளது, பலைமேல் மேய்ந்தது, தேர்ப்பின் நடந்தான். வலச்சார் ஓடும் வாய்க்கால், வழியில் வளரும் மரம், மதிற்புடை ஏறினான். தே வகை

– திசைப்பகுதிகள் எனக் கொண்டு வடக்கண் வேங்கடம், தெற்கண் குமரி என்பர். ஆயினும் தே என்பதையும் ஓர் உருபாகக் கொண்டு 'தோழி தேளத்து' (தோழி இடத்தில்) என உதாரணம் காட்டுதலே பொருத்தமுடைத்து, தேர்முன் சென்றான். அவையிடைக் காணப்பட்டான். ஊர்க்கடைப் போயினான், தேர்த்தலை அசையும் கொடி, கைவலத்துள்ளது. அவையிடம் முறையிட்டான். இவை தவிர வாய், இல், உழி, மாட்டு என இடப்பொருளில் வரும் சொற்கள் பலவும் கொள்ளப்படுதற்கு 'அன்ன பிறவும்' என்றார்.

வேற்றுமைத் தொகைகள் உருபும் பொருளுமாக விரிதல்

வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை

ஈற்றுநின்று இயலும் தொகைவயின் பிரிந்து

பல்ஆ றாகப் பொருள்புணர்ந்து இசைக்கும்

எல்லாச் சொல்லும் உரிய என்ப.

வேற்றுமைப் பொருள் மறைந்து நிற்றலுண்டு. அதனை விரித்து, வெளிப்படுத்திச் சொல்லும் பொழுது உருபுகள் பெயரீற்றில் நின்று நடக்கம் தொகையிடத்தே இருந்து பிரியும். ஆவ்வாற பிரிந்து பல முறைகளின்படி பொருள் தந்து இசைக்கும் அனைத்துச் சொற்களும் அங்ஙனம் விரித்தற்குரியவாம். ஈற்று நின்று இயலும் தொகை – பெயர் இறுதியில் நிலை பெற்று இயங்கும் உருபுதொக்க தொகை, மறைந்திருப்பினும் அதன் இயக்கம் உண்டு என்றபடி.

பிரிந்து – உருபு பிரிந்து பொருளுடன் புணர்ந்து இசைத்தல், உருபேயன்றியும் பொருள் கூட்டச் சொல்வரும் சொற்களும் உள என்றவாறு, இதனைப் பிற்காலத்தே உருபும் பொருளும் உடன் தொக்க தொகை என்பர். மதுரைப் பதிப்பு என்றால் மதுரைக் கண் பதிப்பிக்கப்ட்ட பதிப்பு என விரிக்க வேண்டும. இதை மதுரைக் கண் பதிப்பு எனப் பொருள் தரும் சொல்லை விரிக்காமலும் கூறலாமாயினும் பல்லாறாகப் பொருள் புணர்ந்திசைக்கும் எல்லாச் சொல்லையும் விரித்தாற்றான் நன்கு விளங்கும். 'மதுரை காஞ்சிபுரம் பட்டு நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கக்கடை' என்பதை எப்படி விரிப்பது? மதுரையின்கண் உள்ள, காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த பட்டு நெசவாளர்களது கூட்டுறவுச் சங்கத்தால் நடத்தப்படுகின்ற கடை என விரிக்க வேண்டும். உருபும் பல்லாறாகப் பொருள் புணர்ந்து இசைக்கும் எல்லாச் சொல்லும் தொக்கு நிற்கின்றன – தொக்கு நிற்கும் அவையனைத்தையும் விரித்துணர்ந்தால்தான் பொருள் விளங்கும். எனவே உருபும் பொருளுமாய அவையனைத்தும் தொக்கு நிற்பினும் அவ் வேற்றுமைக்கு உரிமையுடையன என்பது கருத்து.

வேற்றுமையை எட்டென்றது, அவற்றை முன் மாதிரியாயாக் காட்டி விளங்குவதற் கொருட்டேயாம். எனினும் அவை கணக்கின்றிப் பொருளுணர்த்துதற் பொருட்டு விரிக்கற்பாலன என்பதை உணர்த்தவே, அவர் இவ்வாற பட்டியலிட்டுக் கூறுகிறார்.

வேற்றுமை இயலின் கருத்துக்கள்

சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமை இயல் இரண்டாவது இயலாக அமைந்துள்ளது. வேற்றுமை ஏழு வகைப்படும். விளிகொள்ளும் பெயரின்கண்ணுள்ள விளிவேற்றுமையுடன் கூட்ட எட்டாகும். அவை பெயர் ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண், விளி என்னும் பெயரையும் முறையையும் உடையன. பெயர் தோன்றி நிற்கும் நிலையே எழுவாய் வேற்றுமையாம். பெயர் வேற்றுமை பயனிலை கொண்டு முடியும். அப்பெயர்ப் பயனிலைகள் பொருள் உள்ளதெனச் சுட்டுதல், ஏவுதற் பொருள் கொள்ளுதல், செயலிதுவெனல், வினவுதல், பண்புணர்த்தல், பிறிதொரு பெயரைப் பயனிலையாகக் கொள்ளுதல் என்ற ஆறும் அவை போல்வன பிறவம் ஆம். கண்ணன் வந்தான். கண்ணன் எங்கே?, முருகன் அழகன். பெயர் பல தொடர்ந்து ஒரு தொகையாய் நிற்பனவும் உள; அவையும் எழுவாயாக நின்று முற்கூறிய பயனிலை கொண்டு முடியும். நிலாமதி நங்கை வந்தாள். தன்மை முன்னிலை படர்க்கை முதலிய எவ்விடப் பெயராயினும் வெளிப்படத் தோன்றி நின்று, முற்கூறியவாறு பயனிலை கொண்டு முடிதல் சிறப்புடையதாகும். 'நடந்து வா!' இதில் 'நீ' – என்பது தோன்றா எழுவாய். முற்கூறியாங்கு உருபுகள் நிலைதிரியாமல் பெயருக்குப்பின் இறுதியில் ஒட்டி நிற்கும். நூலைப்படி, பெயரும் பெயர்த்தன்மையுடையனவுமான சொற்கள் காலங்கட்டா, வினையாலணையும் பெயர்களாகிய ஒரு பகுதியின மட்டும் காலங்காட்டும். ஐ வேற்றுமை எனப்படும் இரண்டாம் வேற்றுமை தெரிநிலைவினை குறிப்பு வினை என்னும் இரண்டினடிப்படையில் தோன்றும். அவ்விருவகை வினையும் காப்பு முதலாக சிதைப்பு ஈறாகக் கூறப்பட்ட இருபத்து எட்டும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய அனைத்தின் அடிப்படையில் அமைவனவாம். காத்தல், ஒப்புமை கூறுதல், ஊர்தல், இழைத்தல், ஒப்புதல், புகழ்தல், பழித்தல், பெறுதல், இழத்தல், காதலித்தல், வெகுளுதல், செறுதல், மகிழ்தல், கற்றல், அறுத்தல், குறைத்தல், தொகுத்தல், பிரித்தல், நிறுத்தலளவை, முகத்தலளவை, எண்ணலளவை, ஆக்குதல், சார்தல், செல்லுதல், கன்றல் நோக்குதல், அஞ்சுதல், சிதைத்தல் என்பன இருபத்து எட்டு. இவை முன்மாதிரியே. இவை போல்வனவாகிய யாவும் இதனுளடங்கும். மொழியைக் காப்போம். ஊழலை ஒழிப்போம். ஒடு வேற்றுமை எனப்படும் மூன்றாம் வேற்றுமை ஏவுதற் கருத்தாவாகிய வினைமுதலும் கருவியுமாகிய அவ்விரண்டினடிப்படையில் தோன்றும்.

கருவிப்பொருட்டாகிய மூன்றாம் வேற்றுமை அதனின் இயறல் முதலாக இன், ஆன் ஈறாக வரும பதினொரு உட்பிரிவுகளும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய அவற்றினடிப்படையில் தோன்றம். அதனால் அதுவாதல், அதற்கது தக்கது, அதன் வினைக்கு ஆட்படுதல், அதனால் ஆதல், அதனாற் கோடல், அதனொடு கலத்தல், ஒன்றொடு ஒன்றியமைந்த ஒருவினைக் கிளவி, ஒன்றொடு ஒன்று இயைந்து வேறுவினை கோடல், ஒன்றொடு ஒன்று ஒப்பல்லாதன இணைந்த ஒப்புரை, இன் என்றும், ஆன் என்றும் அமைந்து இங்கு கருவிப் பொருட்டதால் என்பன பதினொன்று, இன் எனும் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு, இங்கு ஏதுப் பொருளில் வரும் ஒட்டாகவுள்ளது. கல்வியால்

சிறந்தான். குவ் வேற்றுமை எனப்படும் நான்காம் வேற்றுமை எப் பொருளாயினும் ஏற்றுக் கொள்ளுதலாகிய கோடல் பொருளில் வரும். அதற்கு வினையுடைமை முதலாக வரும் பத்து உள் வகைகளும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய பொருள் தொடர்கள் நான்காம் வேற்றுமைப் பாற்படும். ஒன்றற்குப் பயன்படுதல், ஒன்றற்கு உடம்படுதல். ஒன்றற்குப் பொருந்திய ஒன்றைச் கூட்டிச் சொல்லுதல், அதுவே அதுவாகும் கோடல் பொருள். ஒன்றற்கு இயைபுடைமை. அதற்கது காரணமாதல். நட்பு பகை காதல் சிறப்பு இவற்றை இதற்கு இது எனல் எனவரும் பத்தும் கோடல் பொருளின் வகைகளாகும். வென்றவனுக்குப் பரிசு கொடுத்தனர். இன் வேற்றுமை எனப்படும் ஐந்தாம் வேற்றுமை இதனின் இற்று இது என்னும் பொருளுடையது. இன் வேற்றுமையின் பொருட் பாகுபாடுகளாக வண்ணம் முதலாக பற்றுவிடுதல் ஈறாக இருபத்தெட்டுப் பண்பகளும் செயல்களும் அவை போல்வன பிறவும் அமையும். வண்ணம், வடிவம், அளவு, சுவை, தண்மை, வெம்மை, அச்சம், நன்மை, தீமை, சிறுமை, பெருமை, வன்மை, மென்மை, கடுமை, முதுமை, இளமை, சிறத்தல், இழித்தல், புதுமை, பழமை, ஆக்கம், இன்மை, உடைமை, நாற்றம், தீர்தல், பன்மை, சின்மை, பற்றுவிடுதல் என்பன அவை. பாலிற் பழம் இனிது.

அது வேற்றுமை எனப்படும் ஆறாம் வேற்றும இதனது இது எனும் வாய்பாட்டுக் கிழமைப் பொருளுடையது. அது தன்னுடன் தொடர்புடைய தற்கிழமையுமம் பிறிதாக நிற்கும் பிறிதின் கிழமையும் ஆகிய இருதன்மையுடையது. இயற்கையின் முதலாய பதினேழும் அவை போலும் கிழமைப் பொருள்கள் பிறவும் இதன் உட்பாகுபாடுகளாகும். இயற்கை, உடைமை, உறவுமுறை, கிழமை, செயற்கை, முதுமை, வினை, கருவி, துணை, கலம், முதல், ஒருவழி உறுப்பு, குழு, மொழிப்படைப்பு, நிலை, வாழ்ச்சி, திரிந்து வேறுபடுவது என்பன பதினேழும் இவை போல இப்பண்புடன் தோன்றும் பிற தொடர்களும் ஆறாம் வேற்றுமைப் பாற்படும். எனது வீடு, பம்பரது காப்பியம். கண் வேற்றுமை எனப்படும் ஏழாம் வேற்றுமை வினை நிகழ் சூழலும், இடமும் காலமும் எனும் அவ்வகைப்பட்ட பொருட்குறிப்பின் அடிப்படையில் தோன்றும். ‘இடப்’ பொருளே ஏழாம் வேற்றுமையாம். குண் வேற்றமை இடப்பொருள் தரும் பல்வேறு சொற்களையே தன் உருபுகளாகக் கொண்டிலங்கும். இடப்பொருட் பாகுபாடுகளையும் அவ்வுருபுகளே விளக்கும். கண் முதலாக எண்ணப்படும். பத்தொன்பதும் அவை போல்வன பிறவும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பாற்படும். கண், கால், புறம், அகம், உள், உழை, கீழ், மேல், பின், சார், அல், புடை, தேஎம், முன், இடை, கடை, தலை, வலம், இடம் என்பன அவை. மு.வ.அரங்கின்கண் விழா நடந்தது. வேற்றுமைப் பொருள் உருபுடன் தொக்கு நிற்பதுண்டு, மறைந்து நிற்கும் அப்பொருளை விரிக்கும் பொழுது, இறுதியில் நின்று நடக்கும் உருபும், பொருளுமாகத் தொக்கு நிற்பவை விரிந்து, பலவிதமாகப் பொருள் தந்து இசைக்கும். அங்ஙனம் பொருளுணர்த்த வல்ல அனைத்துச் சொற்களும் அதற்குரியவாம். இதனைப் பிற்காலத்தில் ‘உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை என்றனர். நூல் நயம் - நூலின் கண் உள்ள பொருள். தொடர், அணி முதலியவற்றின் நயம். வேற்றுமையியலின் கருத்துக்கள் ஆகும்.

Additional Resources:

Smart board

WebSide

www.thirutamil.blogspot.com

www.vaalnilam.blogspot.com

www.tvu.com

Practice Questions:

1.தொல்காப்பயிம் நூற்குறிப்பு எழுதுக.
2. கிளவி - பொருள் தருக
3.திணை எத்தனை வகைப்படும்?
4.பால்காட்டும் விகுதிகள் யாவை? .

References:

1.தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் மூலமும் உரையும் - பூலியூர்க்கேசிகன் உரை.

2.தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் மூலம் உரையும் - சேனாவரையர் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் சென்னை.

3.தொல்காப்யியம் -சொல்லதிகாரம் மூலமும் விளக்க உரையம் - திருஞானசம்பந்தன்